

Bembeyaz bir kışın ortasında kıpkızıl bir kamp

Sayfa 6-7

Mariano Ferreyra
Enternasyonalizm Kış Kampı

Uluslararası Konferans Enternasyonalizm Eğitimi
18-19 Şubat 2012 Ankara Devrimci İşçi Partisi

Gerçek

Yaşasın Dünya Emekçi
Kadınlar Günü!

Sayfa 9

Mart 2012 / Sayı: 29

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Örgütlenme günüdür!

Dünya sert bir ekonomik krize doğru yürüyor. Bölgemiz devrimlerle ve emperyalist müdahalelerle sarsılıyor. Suriye ve İran, emperyalizmin ve Siyonizmin savaş hazırlıklarının hedefi haline geliyor. Ve tam da bu sırada Türkiye'nin hâkim sınıfları bölündükçe bölünüyor.

Önce iç savaş vardı. Batıcı-laik TÜSİAD burjuvazisi, yeni yükselmekte olan ve AKP'nin arkasında saf tutan İslamcı burjuvaziye karşı göğüs göğüse bir savaş veriyor. AKP, iktidarının 10. yılından gün alırken bu iç savaşta kesinlikle üstün durumda. Ama burjuvazi hâlâ iki parça.

Ya da üç. Batıcı-laik burjuvazinin gerilemediği Tayyip Erdoğan'ın karşısına bu kez söz konusu iç savaşta onun müttefiki olan Fethullah Gülen çıktı. İsrail'in oyununu oynayarak, polis ve yargıdan sonra MİT'i ele geçirmeye çalışarak, Erdoğan'ı "Ankaralılışmak"la suçlayarak büyük bir taarruz başlattı. İç savaşın iç savaşı böyle başladı. Son günlerde Gülen'in barış çubuğunu yakmasıyla duruldu bu çatışma, ama burjuvazi artık üç parça.

Ya da dört. İslamcı burjuvazi kendi içinde bölünür de Batıcı-laik burjuvazi geri kalır mı? "Kurultay partisi" CHP iki kurultay yaptı. Birinde parti genel merkezinin bütün önerileri kabul edildi, ötekinde muhaliflerin bütün önerileri reddedildi. Daha da önemlisi, ilk kurultayda, kurultayın açılması için yeter sayıyı oluşturan sayıda delege olup olmadığı tartışmalı. İmzaların sahte olduğu iddia ediliyor. Partinin iki kanadı muhtemelen mahkemelik olacak. Daha da önemlisi, ilk kurultayda, kurultayın açılması için yeter sayıyı oluşturan sayıda delege olup olmadığı tartışmalı. İmzaların sahte olduğu iddia ediliyor. Hatta bazı muhaliflerin iddiasına inanacak olursak 1247 delegenin yarısından bile azı katılmış kurultaya. Partinin iki kanadı muhtemelen mahkemelik olacak. Hukuken yeter sayı olsa bile, en azından 300'e yakın delegenin katılmadığı sabit. Bir hareketin siyasi krizi işte bu yollardan örgütsel krize dönüşür. Bir de kriz fırsatçısı Mustafa Sarıgül'ü sayın. İşte size Batıcı-laik burjuvazinin dayanağı CHP!

Tam zamanıdır. Proletaryanın en gelişkin unsurlarının, sınıfın burjuvaziye karşı bir hegemonya mücadelesine girişmesi için gerekli olan bir devrimci partiyi oluşturmasının tam zamanıdır. Sınıf düşmanı bölünmüştür. İşçi sınıfının siyasi örgütlenmesinin önü açılmıştır. Devrimci İşçi Partisi bilinçli ve mücadeleci işçileri bağımsız proletarya politikasını inşa çağırıyor.

Gerçek

Savrananoğlu yedi ay, Billur Tuz iki ay...

İşçi direnişleri yolu gösteriyor

Sayfa 9

**İslamcı kampta
iç çatışma**

3

**DİSK Genel Kurulu:
İki DİSK**

4

**Akdeniz devrimci
havzasında yola devam**

10-11

Yılmaz Tan

İşçi sınıfı
cennete nasıl gider?

AB'nin başını çeken Alman ve Fransız finans kapitali bir yıldır bölgenin "zayıf halkası" konumundaki Yunanistan'ı kurtarma bahanesiyle, aslında daha fazla kâr elde etmek ve geçmişte verdiği borçları geri almak üzere bir mali planı Yunan halkına kabul ettirme peşinde. Söz konusu plan uygulandığında faturayı kimin ödeyeceğini anlamak için, dayatılan "kemer sıkma" önlemlerine bakmak yeterli: Mevcut asgari ücretin düşürülmesi ve asgari ücret artışlarının birkaç yıl için durdurulması, maaş artışlarının dondurulması, yüz binlerle ifade edilen kamu çalışanının işten çıkarılması, kamu şirketlerinin özelleştirilmesi, sosyal güvenlik harcamalarının kısılması.

Buna karşılık, yetenekli çocuk misali, Türkiye ekonomisine düzülen övgülerin haddi hesabı yok. Brand Finance adlı bir kuruluşa göre Türkiye marka değeri itibarıyla dünyanın en değerli 19. ülkesiymiş. Holding patronu Özilhan, "Sistem Fransa'nın notunu düşürmeye kadar geldi. Bunun Türkiye'yi etkilememesi imkânsız ama hakikaten Türkiye çölde vaha gibi." demiş. Peki nasıl oluyor da Türkiye ekonomisi, dünya ekonomisinin durgunluğa girdiği 2008-2009 dönemi bir kenara bırakılacak olursa, bu kadar "değerli" olabiliyor? Üstelik ekonominin temelleri yıllardır oldukça zayıf iken. Büyük burjuvazinin önde gelen temsilcilerinden biri olduğu konusunda kimsenin kuşku duymayacağı İSO Başkanı Küçük, Türkiye sanayisinin durumunu yüzme öğrenmek üzere derin sulara atılan bir insanın durumuna benzeterek, "Batmayı su üstünde kaldık, sıra yüzmede." demiş. 30 sene sonunda ne büyük başarı! AKP'nin hükümete geldiği 2002 yılında 92 milyar dolar olan iç borç, 2011 yılında 230 milyar dolara; dış borç ise 130 milyar dolardan, 310 milyar dolara çıkmış durumda. Türkiye cari açığa dünya ikincisi konumunda. Ekonomi Bakanı Çağlayan'ın geçenlerde açıkladığı "İthalat Haritası" ekonominin bağımlı yapısını bir kez daha, çarpıcı biçimde ortaya koyuyor.

Türkiye ekonomisine ilişkin bu övgülerin altında, 2001 krizi sonrası Kemal Derviş'in önderliğinde uygulamaya konan ve AKP hükümetleri tarafından da 10 senedir aynen sürdürülen "yapısal reform" ve "mali disiplin" sayesinde işçi sınıfının daha fazla sömürüye maruz kalması gerçeği yatıyor. Ekonomiyi "çölde vaha" haline getiren, sermayenin becerikliliği değil, şimdi Yunanistan işçi sınıfına giydirilmeye çalışılan deli gömleğinin 10 yıldır Türkiye işçi sınıfının sırtında olması! TOBB bünyesinde faaliyet gösteren Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu'nun (DEİK) uluslararası tekelere Türkiye'ye yatırım yapmaları çağrısında bulunmak için hazırladığı "Türkiye'nin Küresel Üstünlükleri" başlıklı rapor, patronların gözünden işçi sınıfının içinde bulunduğu durumu ortaya koyuyor. "İşçimiz ucuzdur, çok çalışır, az hastalanır." diye sunulan avantajlar, Türkiye işçi sınıfının köle gibi çalıştırıldığı somut bir kanıtı niteliğinde. Elbette bu cazip ortama dövizin dışarıdan görece kolay bulunabilmesi ve özelleştirmeler gibi etkenlerin de katkıda bulunduğunu eklemek gerekir.

Şimdi aynı oyun Yunanistan'da oynanıyor. Yukarıda değinilen önlemler yerine sermaye hareketlerini vergilendirmekten tutun servet vergisi almaya kadar alternatif önlemler de pekâlâ alınabilirdi. Ancak dediğimiz gibi asıl dert başka. Maliye Bakanı Şimşek'in "Asgari ücreti belirlerken makul bir ücret ve rekabet gücünü göz önünde bulundurmalıyız. Yunanistan'a dönmek istemiyorsak dengeleri korumalıyız." diyerek gözdağı verdiği basın toplantısında, "Asgari ücreti bin liraya çıkartmak Türkiye'yi batırır mı?" sorusuna verdiği cevap asıl derdi gayet iyi özetliyor: "Ücreti verimle ilişkilendirmezseniz Türkiye batmaz ama firmalar batar"! Türkiye işçi sınıfı için çölden cennete giden yol Yunanlı kardeşlerine omuz vermekten geçiyor.

12 Eylül davası

TÜSİAD ve TİSK'i de yargılayın!

12 Eylül'ün baş aktörü, İstanbul Üniversitesi'nden fahri hukuk doktoru, ünlü ressam, cellat ve işkenceci cunta başı Kenan Evren nihayet sanık sandalyesine oturuyor. Evren yargıç karşısına çıktığında yanında cuntanın Hava Kuvvetleri Komutanlığı kadrosundan üyesi, ünlü Lockheed hırsız Tahsin Şahinkaya da oturuyor olacak.

Bu, başta 78'liler derneği olmak üzere, 12 Eylül rejimini onyıllardır teşhir eden, unutulmasını engelleyen, Diyarbakır ve Mamak cezaevlerindeki ve Ankara emniyetine ait Derin Araştırma Laboratuvarı'ndaki (DAL) işkencele-ri aralıksız gündeme getiren sosyalist güçlerin ve Kürt hareketinin bir zaferidir. 12 Eylül davası, ardı bırakılmaması gereken bir gediktir düzende açılan.

Ancak unutulmamalıdır ki, bu dava bugün hâlâ devam eden 12 Eylül mirası düzenin kendi iç çelişkilerinin ürünüdür. İslamcı burjuvazinin temsilcisi AKP hükümeti, Batıcı-laik burjuvazinin yargı içindeki mevzilerini düşürmek ve kendi eline geçirmek amacıyla düzenlediği 12 Eylül 2010 referandumunda, birtakım güçleri yanına kazanmak için kaldırmıştır 12 Eylül'cülerin yargılanmasını engelleyen, Anayasa'nın geçici 15. maddesini. Ama aynı hükümet, tam da bu davanın önünü açarken, aynı zamanda 12 Eylül askeri diktatörlüğünün baş hedefi olan, işçilerin kıdem tazminatı mevziini de bütünüyle yıkmaya çalışıyor! Bu davayı o 12 Eylülcü uygulamasının paravanı yapmak istiyor!

Bu, 12 Eylül'ün düşmanlarını dava-ya ilgisizliğe götürmemeli. Geri adım atmak yerine ileri doğru yürümeli, davayı derinleştirmeliyiz. 12 Eylül'ün sadece uygulayıcılarının değil, gerçek sorumlularının da yargılanması için harekete geçmeliyiz. Gerçek sorumlular, Türkiye'nin kapitalistleridir, patronlarıdır, burjuvazisidir.

"Gülme sırası bizde!"

12 Eylül'ün gerçek karakterini ortaya koyan, bir patron temsilcisinin çalışma yasalarının kabulü döneminde 1982 yılında söylediği (haklı olarak kötü şöhrat sahibi) bir söz budur. Türki-

ye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), işçi sendikaları o dönemde bugüne göre çok daha güçlü olduğu için ve TÜSİAD henüz yeni yeni palazlanıyor olduğu için patronlar açısından çok daha önemli bir örgüttü. İşte bu konfederasyonun başkanı, aynı zamanda Tekstil İşverenleri Sendikası Başkanı Halit Narin, 12 Eylül'ün Türkiye'ye getirdiği esas değişikliği özetleyen şu ünlü cümleyi söylemiştir: "Bugüne kadar hep işçiler güldü. Bundan sonra gülme sırası bizde."

12 Eylül, öncelikle, 1960'lı ve 70'li yıllarda muazzam güçlü bir sınıf mücadelesi veren işçi sınıfının yenilgiye uğratılması için yapılmıştır. Süleyman Demirel'in Adalet Partisi ile Bülent Ecevit'in CHP'si arasında kutuplaşan burjuva siyasi güçleri, işçi sınıfının mücadelesini bir türlü kontrol altına alamıyorlardı. Oysa, dünya tam da 70'li yıllarda uzun sürecek bir durgunluk ve değişim dönemine girmişti. Türkiye kapitalizmi de 1977'den itibaren ciddi bir krize düşüyordu. Sermaye birikiminin sorunlarının çözülebilmesi için işçi sınıfının yenilgiye uğratılması gerekiyordu. 12 Eylül'ün birinci amacı budur. 12 Eylül bir bakıma o gün bugünden çok farklı bir örgüt olan DİSK'e karşı yapılmıştır.

Bunun bir kanıtı da o dönemin bir numaralı patronu, TÜSİAD'ın ardındaki ana güçlerden biri olan Vehbi Koç'un cunta başı Evren'e yazdığı mektuptur. Bu mektupta Koç, cuntadan DİSK'in, deyim yerindeyse, çanına ot tıkanmasını talep etmektedir.

Eğer bu vahşi askeri diktatörlük ile burjuvazinin programının uygulanması arasında bu kadar sıkı bir bağ varsa ve eğer patronların baş temsilcilerinin cuntaya karşı tutumları bu kadar iyi belgelendiyse, hukuk mantığı sadece

uygulayıcıların değil, azmettiricilerin de yargılanmasını gerektirir. Halit Narin o dönemde TİSK'in başkanı idi. Vehbi Koç ise TÜSİAD'ın ardındaki bir numaralı güç. Öyleyse, bu örgütler de yargılanmalıdır. Bunlar 12 Eylül döneminde, o dönemin ceza yasasının terimleriyle, cuntanın anayasayı "cebre-ten tağyir, tebdil ve ilga suçu"na ortak olmuş, "terör örgütü" karakteri kazanmışlardır!

Devran dönüyor!

Bir zamanların o büyük iktidar sahipleri 4 Nisan günü ilk kez sanık sandalyesine oturacak. "Gün gelecek, devran dönecek, ... hesap verecek" şiarının ne kadar doğru olduğu ortaya çıkıyor. Ama burjuvazinin uşağı Orgeneral Kenan Evren yargılanırken onun efendilerinin ellerini kollarını sallayarak dolaşması kabul edilemez. TÜSİAD'ı ve TİSK'i de yargılayın!

Gerçek diyor ki:

DİSK'e çağrı:
Davaya taraf olun!

4 Nisan'da başlayacak olan 12 Eylül davasında sanık sandalyesinde oturacak generallerin baş muhatabı DİSK'tir. Yeni DİSK yönetimini, ilk görev olarak bu davaya müdahil taraf sıfatıyla katılmak üzere mahkemeye başvurmaya ve 12 Eylül rejiminin azmettiricileri patron örgütlerinin de yargılanması için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Kenan Evren tutuklanmalıdır!

12 Eylül için açılan davanın kabul edilemez birinci yanı, deliller bu kadar güçlü olduğu halde, sanıkların tutuksuz yargılanmasıdır. Deliller güçlüdür, çünkü neredeyse 75 milyon tanık vardır! Şayet Ergenekon'un sanıkları tutuklu yargılanıyorsa, Kenan Evren'in ve suç ortaklarının da tutuklu yargılanmaları gerekir. Yaş mı? Evet, doğru, Kenan Evren 95 yaşındadır. Ama Mısır devriminin devirdiği Hüsnü Mübarek de 84 yaşındadır. Mübarek o yaşında tutuklanabiliyorsa, mahkemeye kafes içinde çıkarılabiliyorsa, Kenan Evren de tutuklanabilir. Biz en vahşi suçları işlemişlere bile insanlık dışı muamele edilmesinden yana olmayız.

Tıp yaşlı biri için hangi koşulları gerektiriyorsa, Kenan Evren de öyle tutulur bir tutuklu olarak. Ama özgürce, elini kolunu sallayarak dolaşması ve bir gün, bu dava bitmeden kendi yatağında

ölmesi, işlediği insanlık dışı suçlar dolayısıyla kabul edilemez. O, 17 yaşındaki çocuğu, yaşını büyüterek astığında iyiydi de, şimdi biz onun yaşını mı düşüneceğiz?

İslamcı kampta iç çatışma

Gazetemizin son iki sayısında AKP iktidarının içinde Tayyip Erdoğan ve Fethullah Gülen arasındaki çelişkilere dikkat çektik. Son sayımızda, bu çelişkilerin Fethullah Gülen cemaatinin etkin olduğu emniyet ve yargı ile Erdoğan'a bağlı MİT arasında yoğunlaşmakta olduğunu tespit etmiştik. MİT üzerindeki kavga temelinde de Kürt hareketinin tasfiyesine yönelik yaklaşım farklarının yattığını vurgulamıştık.

Polis ve yargı, MİT ve yürütmeye karşı

Özel yetkili savcılığın, KCK davası kapsamında MİT müsteşarı Hakan Fidan, müsteşar yardımcısı Afet Güneş ve eski MİT müsteşarı Emre Taner'in sanık sıfatıyla mahkemeye çağrılması ile fırtına koptu. MİT'çiler PKK'yle yapılan müzakereler dolayısıyla ve PKK'nin içine sızan ajanların eylemlerde yer alması nedeniyle suçlanıyordu.

Özellikle Hakan Fidan'ın Recep Tayyip Erdoğan'ın özel temsilcisi sıfatı ile Oslo'da PKK liderleriyle görüşmüş olduğu düşünüldüğünde savcılığın bu hamlesinin doğrudan Başbakanı hedef aldığı açıktı. Nitekim cevap da hükümetten geldi. Derhal, cemaatin etkin olduğu bilinen İstanbul Emniyeti'nden istihbarat ve terörle mücadele şubelerinin başındaki isimler görevden alındı. Bu hamleye cevap Çukurova başta olmak üzere KCK operasyonları kapsamında bazı MİT elemanlarının gözetim altına alınması ve MİT şefleri hakkında yakalama kararı çıkartılması oldu. Karşılığında Başbakan, son seçimde ağırlıklı olarak kendine yakın isimlerden oluşturduğu AKP meclis grubuna dayanarak MİT'çilere dokunulmazlık sağlayan yasayı jet hızıyla meclisten geçirdi.

Gülen'den ateşkes çağırısı

Sonuçta Gülen cemaatinin etkin olduğu polis ve yargının ortak operasyonu başarıya ulaşamadı. Önce Fethullah Gülen'in Tayyip Erdoğan'ın ikinci ameliyatı vesilesiyle yayınladığı son derece sıcak geçmiş olsun mesajı ve ardından Erdoğan cephesinden gelen "seçilmişleri atanmışlara ezdirmeyiz" çıkışıyla çatışmanın sıcaklığı yerini uzlaşmanın serinliğine bıraktı. Ne var ki bu uzlaşma çelişkilerin ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Uzlaşma-

nın nedeni cemaatin MİT'in tepesine yönelik başlattığı operasyonun yasma ve yürütmeyi elinde tutan Tayyip Erdoğan tarafından boşa düşürülmesi oldu. Özel yetkili mahkemelerin ve polisteki cemaat kadrolaşmasının gündeme gelmeye başlaması karşısında cemaat geri adım attı.

Erdoğan ve Gülen arasına giren kara kedi: İsrail

İslamcı sermayenin iki önemli siyasi figürü arasındaki bu çelişkiler yeni ortaya çıkmış değil. Recep Tayyip Erdoğan, daha çok Anadolu kaplanları olarak anılan MÜSİAD'a dayanan, Milli Görüş geleneğinden gelen, 28 Şubat'ın mağduru olan bu hareketin emperyalizm ve Siyonizmle uzlaşan kanadını temsil ediyor. Fethullah Gülen cemaati ise çok daha pragmatik bir İslam yorumuna sahip olan, bu çerçevede 28 Şubat'ı desteklemiş, türban eylemlerine karşı çıkmış, ABD emperyalizminin himayesinde gelişmiş, bu himaye altında TUSKON'u kurarak kendi sermaye gücünü oluşturmuş ve dinler arası diyalog adı altında Siyonizm ve kökten-dinci Hıristiyanlık ile ittifak etmiş bir harektettir.

"Demokrat" Erdoğan, "Cumhuriyetçi" Gülen

Bu farklılıklar kendini en sert biçimde Mavi Marmara olayında belli etmiştir. MİT'çilere yapılan yargı operasyonuna paralel olarak cemaatin yayın organları MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın İran yanlısı olduğu, MİT'çilerin Suriyeli muhalif subayları para karşılığı Esad'a teslim ettiği yönündeki haberleri öne çıkarmış ve sürekli içinde bulunduğumuz bölgedeki "sıcak" gelişmelere işaret etmiştir.

Tayyip Erdoğan ise dışişleri bakanı Davutoğlu ile birlikte İsrail'e karşı mesafeli bir duruş sayesinde bölge halkları nezdinde sempati toplamak, bölgesel çelişkilerde arabulucu rolü oynayarak kendisini öne çıkartmak ve diplomatik manevralarla etkinlik alanını genişletmek istemektedir.

Bu farklılıklar Tayyip Erdoğan'ı anti-emperyalist yapmıyor. En fazlasından ABD'deki Obama'nın politikasıyla yakınlaşıyor. Fethullah Gülen'in çizgisi ise daha ziyade Bush'un daha açık biçimde Siyonist

ve saldırgan politikalarıyla örtüşüyor.

Parti ve cemaat ayrışması

Gülen cemaati, iktidarda kim varsa onunla iyi geçinerek güçlenmeyi benimseyen bir hareket. Tayyip Erdoğan'ın ise iktidarda kalması kitlelerden bulduğu siyasi desteğin sürmesine bağlı. Cemaat, etkili olduğu polis ve yargı ile hasımlarının üzerine gidiyor. Ancak siyaset sahnesinde başrol oynayan Erdoğan, zaman zaman cemaatin tasarruflarının siyasi bedelini ödemek zorunda kalıyor. Oda TV davasında ABD'nin gösterdiği tepkiyle de, şike davası dolayısıyla ortaya çıkan çalkantılarla da Başbakan olarak Erdoğan yüzleşmek zorunda kaldı. Diğer yandan yeni anayasa sürecinden Erdoğan'ın öncelikli beklentisi başkanlık sistemi iken Gülen cemaati bu konuda aynı fikirde değil. Kendisinin önünü açacak anayasal düzenlemelerle halk kimi seçerse onun yönetmesini arkadaki güç olarak da hep etkili olmayı istiyorlar.

Cemaat neden Erdoğan'ın sağlığıyla bu kadar ilgili?

Sonuç olarak bir yanda Tayyip Erdoğan etrafında toplanmış bir siyasi hareket diğer yanda ekonomi, kültür ve eğitim alanlarında faaliyet yürüten, bürokrasi ve yargı içinde kolları olan bir cemaat var. Cemaatin Tayyip Erdoğan'ın sağlığıyla bu kadar yakından ilgilenmesinin temelinde de bu olgu yatıyor. Bugün yasama ve yürütmeden uzak tutulmuş olan cemaat, Tayyip Erdoğan'ın fani olduğunu hatırlatmaya özen gösteriyor. AKP kadroları içinde, eğer Erdoğan ölecekse, yargıyı ve polisi elinde tutan cemaate yaklaşmanın siyasetteki ikbalin en mantıklı yolu olduğu izlenimi yaratılıyor.

Çatışma duruldu, ABD hakem tayin edildi

Şimdilik Erdoğan ile Gülen arasındaki çatışma bir ateşkesle sona ermiş, ilk muharebeden Erdoğan galip çıkmış gözüküyor. Ancak çelişkiler ortadan kalkmadı. İki taraf da aradaki çelişkinin çözümünde fiilen ABD'yi hakem tayin etmiş durumda. Gülen, Erdoğan yönetiminin İran'a sıcak, İsrail'e soğuk olan tavırını ABD'ye şikayet ediyor. Erdoğan ise cemaatin başına buyruk bir yapı olarak hareket etmesinin ABD'nin çıkarlarına ters düşeceğini ima ediyor. Yaklaşan İran savaşı, Erdoğan'ın sağlık durumu, ABD ve İsrail'in tasarrufları ile Türkiye'nin kıyılarına doğru yola çıkan dünya ekonomik krizi bu tabloyu yeniden değiştirecek ve yeni çatışmaları tetikleyecek unsurlar olarak karşımıza çıkıyor.

Levent Dölek

Burjuvazinin iç savaşları, sınıf düşmanının zaafıdır

Burjuvazinin içindeki çatlakları, gerilimleri ve çatışmaları küçümsemek işçi sınıfı için düşülmemesi gereken bir yanıdır. Ne yazık ki Türkiye solunun çoğunluğu bu konuda iki karşıt hataya düşmektedir. Bir yaklaşım, bunları hâkim sınıflar içi mücadeleler olarak kavramak yerine, "ilericilik-gericilik" çatışması gibi görmekte, bunu taraflardan birine yamanmanın bir mazereti haline getirmektedir. Zira Türkiye solu hep burjuvazinin içinden bir kanadı, demokratik devrimin ittifak unsuru olarak destekleme beklentisi taşımıştır. Öteki yaklaşım ise, bunlar geçici sürtüşmelerdir diyerek olan biteni küçümsemeyi sanki solcu bir tutummuş gibi görmektedir. Oysa politika somut koşullar temelinde yapılır. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi adına izlenecek herhangi bir politik hat gerçek dünyada bütün sınıfların ve sınıf dilimlerinin karşılıklı ilişkilerini göz önüne almak zorundadır. Lenin'in *Ne Yapmalı*'da vurguladığı en önemli noktalardan biri budur.

Devrimci Marksistler (bu topraklarda DİP) burjuvazinin bağrındaki çatlakları sınıf mücadelesinin düşman kampındaki zayıflıklar olarak görür ve üzerinde titizlikle durur. Sınıf bağımsızlığı üzerine vurgumuz ve bir dönem boyunca ısrarla üzerinde durduğumuz 3. Cephe politikası bu yaklaşımın bir ürünüdür.

Batıcı-laik burjuvazi ve İslamcı burjuvazi arasındaki iç savaş sürmektedir. Eğitimde 4+4+4 formülü bağlamında TÜSİAD ve hükümet arasında yaşanan atışma kor halinde süren iç savaşın her an alevlenebileceğini göstermiştir. Erdoğan ve Gülen arasındaki çatışma da iç savaşta bir adım öne çıkan İslamcı burjuvazinin kendi içindeki bütünlüğü koruyamadığını göstermektedir. Tüm bu zayıflıklar sömürgeciliğin, kapitalizmin ve emperyalizmin içinde bulunduğu krizden ileri gelmektedir.

Arap devrimi Ortadoğu'daki dengeleri ciddi biçimde sarsmıştır. Siyonizm zor durumdadır, Suriye'nin geleceği belirsizdir, İran savaşı yaklaşmaktadır. Bu koşullarda dış politikadaki farklılıklar çok daha kapsamlı sarsıntılar şeklinde yaşanmaktadır.

Kürt hareketi ne sözde açılım politikalarıyla ne askeri operasyonlarla ne de KCK tutuklamalarıyla tasfiye edilebilmiştir. Bu durumda, cemaatin "eğer tutuklamaları yapmasak Diyarbakır Dağkapı Meydanı Tahrir olacaktı" söylemi bir yöntem farklılığından öteye taşmış ve iş PKK ile hükümet adına görüşmeler yapan MİT'çilere yönelik yakalama kararı çıkartılmasına kadar varmıştır.

Yaklaşan ekonomik kriz, tüm burjuvaziyi işçi sınıfına karşı kıdem tazminatlarının kaldırılmasından sendikaların barajlarla boğulmasına kadar ortak hareket etmeye zorlarken eğitimde 4+4+4 tartışması yeniden burjuvazinin içindeki çatlakları gün yüzüne çıkartmaktadır. Yaklaşan kriz devlet olanaklarını kullanarak ayakta kalmaya çalışacak olan burjuva kliklerini daha sert biçimde birbirine düşürmeye adaydır.

Türkiye solunun ekseriyeti gibi burjuvazinin bağrından kendine demokratik müttefik aramak yerine bağımsız sınıf politikasını yükseltmek isteyenler için bu tablonun analizi son derece önemlidir. Emperyalizm zayıflamaktadır, kapitalist ekonomi krizdedir. Tek yol uzlaşmaz ve keskin bir anti-emperyalist, anti-Siyonist ve anti-kapitalist politik mücadeledir. Bu mücadele işçi sınıfının devrimci partisinin inşasını yakıcı bir zorunluluk, bir devrim ve karşı-devrim meselesi haline getirmektedir.

DİSK Genel Kurulu İki DİSK

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) 14. Genel Kurulu 10-11-12 Şubat günleri yapıldı. Genel kurula giderken gazetemiz kapağına, "Ana muhalefetin değil, sınıfın sendikası!" manşetini atmıştı. Bu iki farklı DİSK'i temsil eden güçler genel kurul salonunda elle tutulur somutlukta mevcuttu.

Genel kurulun, konukların da katıldığı ilk gününe damgasını vuran, İstanbul Maltepe Belediyesi'nin taşeron işçileri oldu. İşçiler İzmir'den Mersin'e bir dizi CHP'li belediye-de yaşanan alışıldık senaryoya karşı örgütlü tepkilerini ortaya koyarken (sınıf sendikası), Genel-İş'in şube başkanı işçilere neredeyse saldırıyordu (ana muhalefetin sendikası!). Maltepe Belediyesi işçileri, kapitalist düzenin hükümet partisinden sonra ikinci temsilcisi olan CHP'nin genel başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun konuşması başlarken de protestoya giriştiler, onu konuşturmadılar. DİSK'in sınıf sendikası yüzünü bir kere daha ortaya koydular. Buna karşılık, genel kurul di-

van başkanının Kemal Kılıçdaroğlu'nu, "devrimciliğinden, sosyalistliğinden kimsenin kuşku duyamayacağı lider" olarak takdimi, yine ana muhalefet sendikacılığı idi.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun Maltepe işçileriyle polemigi de, kimilerinin DİSK'i yine yamamak istedikleri CHP'nin işçi sınıfı karşısındaki tutumunu apaçık ortaya koyuyor. İşçilerin "bize sahip çıkmadınız" yolundaki eleştirilerine şöyle cevap verdi Kılıçdaroğlu: "Bana geldiniz de sahip mi çıkmadım?" İşte işçi sorunları, işte CHP! Bu partinin genel başkanı kendini bir ağa, işçileri de yanaşma gibi görüyor anlaşılır! İşçiler sorunları olunca sayın genel başkana dilekçe verecekler,

gerekirse huzura çıkacaklar, o da lütfedecek, "sahip çıkacak"! Kılıçdaroğlu gazete de mi okumuyor? Maltepe işçilerinin mücadelesini sağır sultan bile duydu. Maltepe belediyesinin ise CHP'nin elinde olduğunu, o belediye başkanının seçildiği seçimde partinin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı adayı olan Kılıçdaroğlu bilmeyecek de kim bilecek? Haydi o çok meşgul diyelim, işçi sorunları konusunda bir danışmanı da mı yok. Partinin yönetici organlarına bu konuları getirecek hiçbir görevli mi yok? Neden işçiler CHP'ye gelsin? Çünkü CHP işçiyeye gitmez de ondan! Böyle bir partinin genel başkanının hâlâ "devrimci" sıfatını taşıyan bir konfederasyonun genel kurulunda, hem de ilk konuk olarak konuşması ne yazık!

bu yana tartışmasız biçimde benimsediği bir marşta da ondan. Kılıçdaroğlu, hani akıl etse de kalkmazdı tabii. Çünkü sonra alimallah burjuvazi ne derdi? "İşçilerin marşını ayakta dinledi!" İşte CHP'nin burjuva karakterinin gözle görülür, elle tutulur sembolü! İki DİSK bir marşta kendini ortaya koydu!

CHP'ye yamanmak mı, sınıf mücadelesi mi?

Ama DİSK'in önündeki iki yolu en berrak biçimde iki parti başkanı tanımladı. Kemal Kılıçdaroğlu, konuşmasında DİSK'e ve işçilere kurtuluş adresi olarak CHP'yi gösterdi. Kelimesi kelimesine "CHP'li olmayabilirsiniz, ama AKP'den kurtulmak için CHP ile güç birliği gerekiyor." dedi.

Buna karşılık, Devrimci İşçi Partisi'nin sözcüsü olarak DİSK delegelerine hitap eden Sungur Savran yoldaşımız, işçilere DİSK'in şanlı mücadele geleneğini hatırlattı, dünya ekonomisini avucuna almış olan derin ekonomik depresyonun Türkiye'ye de geleceği konusunda işçileri uyardı ve tek çözüm yolunun DİSK'in sınıf mücadelesi geleneğini yeniden canlandırmak olduğunu, işçilere düzen partilerinden hayır gelmeyeceğini haykırdı.

Yeni dönem

DİSK, eski başkanı Süleyman Çelebi'nin CHP'den milletvekili olmasıyla yeni bir döneme giriyor. Yeni yönetimde ön planda iki isim var: Genel-İş başkanı Erol Ekici DİSK'in genel başkanı oldu, Birleşik Metal-İş başkanı Adnan Serdaroğlu ise genel sekreter. Bakalım, DİSK ana muhalefet sendikası mı olacak yoksa sınıf sendikası mı? Görev sınıf sendikası ve sınıf mücadelesi çizgisinin kazanması için mücadeledir.

"Tansu Çiller tutuklandı" mı Bay Kılıçdaroğlu?

Kemal Kılıçdaroğlu DİSK Genel Kurulu'nda yine fıkra gibi bir patavatsızlık yaptı. Bir ara önüne konan nota bakıp, "Aldığım habere göre eski başbakan Tansu Çiller tutuklandı." dedi. Koskoca CHP'nin görevlilerinin aslı astarı olmayan böyle bir notu genel başkanlarının önüne koyma marifetini nasıl gösterdiklerini ayrıca düşünmek gerekir. Ama ya Kılıçdaroğlu? Hemen önüne getirilen nota inanıyor! Daha sabah serbest olan bir insan nasıl saat 11'de tutuklanır? Olsa olsa gözaltına alınır. Daha önemlisi, yer bir işçi sendikaları konfederasyonunun genel kurulu. Oradaki amaçlar bakımından, Tansu Çiller tutuklansa ne olur, tutuklanmasa ne olur? Nitekim salonun tepkisi buz gibi bir sessiz-

lik oldu. Kılıçdaroğlu'nun Tansu Çiller'in tutuklanmasını önemsemesinin nedeni de kuşku. Ne de olsa şimdi kendi partisinde olan Murat Karayalçın, Tansu Çiller'in tutuklanmasına yol açabilecek suçların, onun başbakan yardımcısı olarak ortağı! Bu yüzden, "Bak şu AKP'ye, işi başbakan tutuklatmaya kadar götürdü." diye mi hissetti acaba Kılıçdaroğlu? Yoksa, 93 konseptinin mucidi, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş ile işbirliği içinde, "tak-şak" sivil Kürt katleden Tansu Çiller'in tutuklanmasına memnun mu oldu? O da belli değil. Ama bütün bu olayı bir fıkra haline getiren, Kılıçdaroğlu'nun bu aptalca gafı, kendisi gaflarıyla şöhret kazanmış Tansu Çiller hakkında yapması!

İki DİSK'in fotoğrafı

İki DİSK'in varlığı, daha genel kurulun başında, bir fotoğraf karesine kolayca sığacak kadar berrak biçimde somutlaştı. Genel kurul Grup Yorum'un söylediği Enternasyonal marşı ile açıldı. Marş başlar başlamaz, salondaki yabancı konuklar, Türkiye'nin sosyalist partilerinin temsilcileri, sendika tabanından ve şubelerden gelen ilerici delegeler ayağa kalktı, kimi yumruğunu da havaya kaldırdı. DİSK'in sahnede oturmakta olan eski genel yönetim kurulunun üyeleri de marşı ayakta dinledi. Buna karşılık, salonun en önünde tam orta yerde oturan kalabalık CHP heyeti ve en başta genel başkan Kılıçdaroğlu, ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Avrupa'nın bürokratik sendikalarının temsilcileri bile neden ayağa kalkıyordu? Çünkü söylenmekte olan, uluslararası işçi sınıfının ta Paris Komünü'nden ve 19. yüzyıl sonunun İkinci Enternasyonal'inden

Burjuvazinin TİS'i bu kadar olur

12 Eylül 2010'daki anayasa referandumu sonucunda, kamu emekçilerine Toplu İş Sözleşmesi (TİS) hakkı tanınmıştı. Sınıf mücadeleciler sendikaların yıllardır uğruna mücadele ettiği bu hak, -görünüşte- anayasa değişikliği ile güvence altına alınmıştı.

Son birkaç aydır, 2001'den beri var olan 4688 sayılı kamu görevlileri sendikaları kanunu, bu hakkın kullanımına uygun olarak değiştirilmeye çalışılıyor. Bu değişikliği öneren yasa tasarısı, 23 Ocak'ta Bakanlar Kurulu tarafından onaylanarak TBMM başkanlığına gönderildi.

Ama burjuvaziyi ve onun bugünkü hükümeti AKP'yi tanıyanlar, onların işçi ve emekçilere, daha fazla sömürü ve zulümden başka bir şeyi reva görmeyeceğini bilir. Dolayısıyla bu işin kokusunun çıkacağı belliydi ve nitekim çıktı da. Bu değişiklik ile ortaya çıkan ucubenin içeriği değil, sadece adı "Toplu İş Sözleşmesi". Ortaya çıkan ise, AKP temsilcilerinden oluşan heyet ile "AKP'li"lerin çoğunluğu oluşturduğu bir heyetin sözleşmesinden, yani bir senaryo-

dan başka bir şey değil.

Oyuncular kimler?

Toplu sözleşme görüşmeleri, Kamu İşveren Heyeti adına 7, Kamu Görevlileri Sendikaları Heyeti adına 7 kişi arasında yürütülecek.

Emekçiler tarafında söz sahibi olan 7 kişi kimlerden oluşuyor?

Bu 7 kişi nispi temsil yöntemiyle belirlenmiş. Bu durumda toplam kamu emekçileri içinde en fazla üyeye sahip olan Memur-Sen'e 3, Türkiye Kamu-Sen'e 2, KESK'e 1 üye düşüyor. Heyetin başkanlığını ise yine en fazla üyeye sahip olan konfederasyon yürütüyor. Yani Memur-Sen'in temsilci sayısı bu durumda 4'e yükseliyor. Toplu sözleşmeyi imzalama yetkisi de sadece heyet başkanına ait.

Anlaşmazlık halinde grev yapma hakkı yine yasada yok. Çünkü bu durumda Hakem Kurulu'na gidilecek ve bu kurulun kararı bağlayıcı sayılacak. Kamu Görevlileri Hakem Kurulu 7'si hükümet temsilcisi, 2'si

Memur-Sen, 1'i KESK, 1'i Kamu-Sen'den olmak üzere 11 kişiden oluşacak.

Sayılarla baktığımızda AKP'nin kendisinin çalıp kendisinin oynadığı, her halükârda AKP'nin dediğinin olacağı ortaya çıkıyor.

Memur-Sen'in AKP yanlısı olduğunu, AKP iktidarının Memur-Sen'e nasıl yaradığını görmek için çok büyük araştırmalara gerek yok. Zira kendileri hükümet yanlısı bir sendika olduklarını her icraatıyla ortaya koymuştur. Ama bu yetmez diyenler için bir de üye sayılarına bakalım. Memur-Sen'in üye sayısı AKP iktidarı öncesinde, 2002 yılında 41.871 iken, her yıl katlana katlana son olarak 2011 yılında 515.378'e yükselmiş durumda.

Peki neden Memur-Sen?

Kamu emekçileri, hükümetin emekçi karşıtı politikalarının açık yanlısı olan bu konfederasyona üye olmayı neden sürdürüyor?

Çünkü -mücadeleciler sendikaların eksikliklerini şimdilik konu dışı tutarsak- dar-

beyle, kadrolaşmayla, baskılarla, şiddetle sindirilmeye çalışılan ve örgütlenip mücadele ederek kazanım elde etmekten umudunu kesen emekçiler, sınıf çıkarılarını bir yana bırakıp bireysel çıkarılarının peşine düşmüş durumda. Bu bireysel çıkarılar ise, güçlünün yanında sesini çıkarmadan durmaktan geçiyor. Bir şey elde etmese bile, en azından zarar görmediğini sanıyor. Kendini güvence altına aldığı sanırken, aslında geleceğini, çocuklarının geleceğini karartan; emeklilik, sağlık ve eğitim gibi temel haklarına saldıran yasalar birer birer geçmeye devam ediyor.

Ancak ekonomik krizin dünyanın birçok ülkesinde sınıf mücadelelerini yükselttiği ve yükselteceği böyle bir dönemde, Türkiye'deki kamu emekçilerinin de işçi sınıfının bir parçası olduklarını göreceği ve haklarına sahip çıkmak için mücadeleyi yükselteceği günler yakındır. O günler geldiğinde, emekçiler sadece bugünkü değil, bugüne kadarki bütün saldırıların hesabını soracaktır.

İzmir direnişleri: Durmak yok, yola devam!

Sendikalaştıkları için işten atılan ve onurlarına, işlerine, sendikalarına sahip çıkmak için fabrikalarının önünde direnişe geçen Billur Tuz ve Savranoğlu işçilerinin mücadelesi sürüyor. Soğuk kış şartlarına ve İzmir'e yıllardan sonra yağan kara rağmen işçiler yılmadan devam ediyor.

Billur Tuz işçileri 55. ve Savranoğlu Deri işçileri 210. günü geride bıraktılar. Çadırli direnişi Savranoğlu'nda atılan 65 işçiden 44'ü, Billur Tuz'da ise 45 işçi sürdürüyor. Her iki mücadelede de mahkeme süreci devam ediyor. Savranoğlu direnişinin İstanbul ayağını sürdüren Tuzla'daki Kampana Deri işçilerinin işe iade davası zaferle sonuçlandı. Mahkeme, işçilerin sendikal nedenle işten atıldıklarına karar verdi. İşçiler şimdi sıranın İzmir'deki davaya geldiğini söyleseler de mücadelenin salt hukuksal zemindeki sonuçlarla değil, birlik ve sınıf dayanışması içinde sokakta kazanılabileceğini ve eyleme devam etmek gerektiğini biliyorlar.

25 Şubat'ta, Deri-İş ve Tek Gıda-İş sendikalarının içinde bulunduğu İzmir Sendikalar Birliği'nin de desteğiyle Billur Tuz ve Savranoğlu işçileriyle dayanışma şenliği düzenlendi. Gecenin yapıldığı salona girerken sendikalara ait "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Rodeo Deri zehir saçıyor, yetkililer görmüyor", "Çorbada tuzunuz olsun, tuzunuz Billur Tuz olmasın" pankartları dikkat çekiyordu. Direnişçi işçiler herkesi coşku ve güler yüzle karşıladılar. Gecede Aliğa Belediyesi taşeron işçileri ve İzmir Basma işçileri de işçi kardeşlerine desteğe gelmişlerdi. Her iki direniş sürecini anlatan sinevizyon gösteriminden sonra Tek Gıda-İş İzmir Şube Başkanı Gürsel Köse ve Deri-İş Genel Başkanı

Musa Servi birer konuşma yaptılar. Gürsel Köse konuşmasında, Ege Bölgesi'ndeki tüm işçi havzalarında sendika irtibat büroları kurulması için emekten yana herkese çağrıda bulundu. İzmir Atatürk Organize Sanayi Sitesi'nde elli bin işçinin çalıştığını, bunların sadece üç bininin örgütlü olduğunu, Billur Tuz işçisinin kaybetmesinin tüm sınıf kardeşlerinin kaybetmesi anlamına geleceğini söyledi. Musa Servi ise, kendilerinin aynı zamanda sendikal bürokrasiye karşı da mücadele ettiklerini, bunun için de tabandan gelecek hareketin çok önemli olduğunu ifade etti.

Petrol-İş Sendikası tiyatro grubunun oyunu salondaki işçilerin oldukça coşkulu katılımıyla oynandı. Daha sonra hep birlikte halaylar çekildi, türküler söylendi. Anne babalarıyla birlikte patronların acımasızlığını tadan ve zulme karşı şimdiden bilenen küçücük çocukların işçilere slogan attırması ise herkese ümit verdi.

Konuşmaların sık sık sloganlarla bölündüğü gecede kadın işçilerin emeği ve konuşmaları da parlıyordu. Yaklaşan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bahsiyle Sendikalar Birliği Kadın Koordinasyonu adına konuşma yapıldı, direnişçi kadınlar tarafından Nazım Hikmet'ten, Sennur

Sezer'den şiirler okundu. Kadın işçiler; Billur Tuz fabrikasında aynı işi yapsalar da erkek işçi arkadaşlarından daha az ücret aldıklarının, yükün en ağırını çektiklerinin, artan yoksulluğun kadınlara etkisinin daha yakıcı olduğunun farkındalar. Bu sebeple "Kadınları kazanan mücadeleyi kazanır" diyorlar.

Sendikal Güçbirliği, 12 Eylül 2010 Anayasa Değişikliği Referandumu döneminde iktidarın, siyasi malzeme olarak işçilere iki

sendikaya birden üye olma hakkı verdikleri propagandasını yaptığını, oysa ülkede birağın iki sendikayı bir sendikaya üye olmaya bile tahammül gösterilmediğini söylüyor.

Geceye heyecanla katılan DİP militanlarıysa bir yandan yeni sayısı çıkan *Direnışçi İşçinin Sesi*'ni herkese dağıtırken, diğer yandan işçilerin halaylarına el vermekten, türküllere eşlik etmekten geri durmadı.

Yeni paralı sağlık sistemi: GSS

Bugünlerde televizyonlarda sıkça karşımıza çıkan SGK uzmanlarınca detaylı bir şekilde madde madde anlatılan ve sanki daha iyi bir sağlık hizmetiymiş gibi aktarılmaya çalışılan GSS'nin özeti, paran kadar sağlık hizmetidir. Paran yoksa sağlık hizmeti de yoktur. Primini ödemeyen için sağlık kurumunun kapısından geri dönmektir. Yani GSS, hastanın hastane kapısında ölmesidir.

Hükümetin 2012 yılındaki ilk icraatı Genel Sağlık Sigortası'nı (GSS) yürürlüğe koymak oldu. Böylelikle GSS kamuoyuna anlatılanların aksine sağlık güvencesi değil, sağlık güvencesinden yoksun bir sağlık sistemi haline geldi. Buna göre GSS ile beraber, zaten zar zor geçinen, vergi yükünün altından kalkamayan işçi, emekçi yeni bir yükün altına girmiş oldu. Çalışmayanlar ise almadığı sağlık hizmeti için zorunlu prim ödemek durumunda.

Peki hükümetin çok övdüğü herkesin sağlık hizmeti alacağını iddia ettiği GSS nasıl bir sistem?

Önce sağlık sisteminden faydalanmak için bir gelir tespiti başvurusu yapmak gerekiyor. Bu gelir tespiti ile beraber ne kadar sağlık primi ödeyeceğiniz belirleniyor. Buna aylık 295 TL'den yüksek gelire sahip herkes, ilgili gelir diliminin yüzde 12'si oranında prim ödemekle yükümlü olacak. Ekim 2008'den itibaren çalışmaya başlayan kamu emekçilerinin primleri ise, yüzde 5 oranında maaştan, yüzde 7,5 oranında işveren kesilecek.

Genel Sağlık Sigortasının neresinden tutarsanız tutun karşınıza çıkan tek şey "paran yoksa sağlık hizmeti yok"tur. Yarı zamanlı çalışan üniversite öğrencileri, sözleşmeli öğretmenler, 4/C statüsünde çalışanlar ödenmeyen günlerin bedelini ceplerinden ödeyecekler. Yine 30 günden az çalışanlar geri kalan günlerin bedelini yine ceplerin-

den ödeyecek. Bu primler ödenmediği takdirde herhangi bir sağlık problemi yaşadığımız anda karşımıza çıkacak ve faiziyle geri alınacak. Bu uygulamayla hükümet kısmi süreli çalışanlara, ya kayıt dışı çalışmayı ya da zorunlu prim ödemeyi dayatıyor.

Kamuda çalışıyor olmak prim ödemek anlamına gelmiyor, yeni sistem tam gün çalışan emekçilerden de zorla prim alacak. Yani kamu kurumunda çalışanlar da prim ödemek zorunda.

Üniversite öğrencilerinin hali ise içler acısı. Üniversite öğrencileri bağlı oldukları üniversitenin sağlık hizmetinden faydalanamayacak kendi primini ödemek zorunda bırakılacak. Harç paralarını bile ödeyemeyen ya da ailelerinin desteğiyle ödeyen öğrencilere söylenen tam anlamı ile "Hasta olmayın, olursanız size bakmayız!".

25 yaşın altında olup işi olmayan, işyeri olmayan, geliri olmayan öğrenciler ya da çeşitli meslek gruplarında çalışanlar başvuru yapmadıkları takdirde en üst gelir grubu kapsamında sayılacak ve yüksek prim öde-

yecek. SGK önündeki kuyrukları düşününce bu kuyrukların boşuna olmadığı anlaşılıyor.

K u y r u k işkencesi bir

yana, bir de gelir tespiti işkencesi var. Peki nasıl yapılıyor gelir testi? Kişiler Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakıflarına başvuruyor. Yapılan gelir testi sonucuna göre aile içinde kişi başına düşen aylık ortalama gelirleri asgari ücretin üçte birinin altında olanlar ve yeşil kartlıların 60/C-1 alt bendi kapsamında olanların primleri devlet tarafından karşılanacak. Yine gelir testi sonucuna göre aile içindeki kişi başına düşen aylık ortalama gelire göre bu kişilere SGK tarafından genel sağlık statüsünü ve ödemesi gereken prim miktarını gösteren yazılı bir bildirim yapılacak. Bu durumda başvuru yapan ailenin ne kadar prim ödeyeceği tam bir muamma!

Bu yeni sağlık sistemi ile beraber üniversite öğrencileri de dâhil çalışan ya da çalışmayan herkes büyük bir borç yükü altına girmiş olacak.

Bugünlerde televizyonlarda sıkça karşımıza çıkan SGK uzmanlarınca detaylı bir şekilde madde madde anlatı-

lan ve sanki daha iyi bir sağlık hizmetiymiş gibi aktarılmaya çalışılan GSS'nin özeti, paran kadar sağlık hizmetidir. Paran yoksa sağlık hizmeti de yoktur. Primini ödemeyen için sağlık kurumunun kapısından geri dönmektir. Yani GSS, hastanın hastane kapısında ölmesidir.

Ekonomik krizin kapımızı çalmasını beklediğimiz bugünlerde burjuvazi ve onun siyasi temsilcileri bu krizi aşmak için işçi emekçilere yüklenecektir. Bu da gösteriyor ki önümüzdeki süreç sağlık alanındaki bu yeni düzenlemelerle beraber yeni ve büyük mücadelelere sahne olacak. Ama biz biliyoruz ki işçiler ve emekçiler olarak bütün hak kayıplarımızı ve yeni kazanımlarımızı müzakere ile değil, mücadele ederek söke söke alacağız. Sağlık hakkımızı da eğitim hakkımızı da geri alacağız!

Gelir	SGK'nın ödeyeceği prim
295 TL'den az	devlet ödeyecek
295 TL - 886,5 TL	35,46 TL
886,5 TL - 1773 TL	106,38 TL
1773 TL ve üstü	212,76 TL

Mariano Ferreyra Enternasyonalizm Kış Kampı

**18-19 Şubat 2012
Ankara**

Bembeyaz bir kıpkızıl bir ka

Devrimci İşçi Partisi, Mariano Ferreyra Kış Kampı ve Uluslararası Konferansı'nı 18-19 Şubat'ta Ankara'da gerçekleştirdi. Enternasyonalizmin ve komünizmin kıvılcığına boyanmış salonda sözcü militanın ağzından da aynı kıvılcıktaki devrimci cümleler dökülüyor, müzik yapan yoldaşlarımızın de ezilenlerin haykırışı duyuluyor ve salon sık sık "Yaşasın Dünya Devrimi" ve "Yaşasın 4. Enternasyonalizm" sesleriyle yankılanıyordu. İlk günün sonunda da kış kampının bitişinde de hep bir ağızdan söylenen enternasyonal marşı bembeyaz bir kışın ortasında kıpkızıl bir bayrak dalgalandıyordu Ankara'da.

Devrimci İşçi Partisi (DİP), Mariano Ferreyra Kış Kampı ve Uluslararası Konferansı'nı 18-19 Şubat tarihlerinde Ankara'da gerçekleştirdi.

İlk gün enternasyonalizm genel başlığı altında üç ayrı eğitim toplantısı yapıldı. Bu toplantılarda dünya komünist ve işçi hareketinin tarihinde önemli yer tutan Birinci, İkinci, Üçüncü ve Dördüncü Enternasyonalizmle birlikte bugün DİP'in desteklediği Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK) üzerine sunumlar yapıldı.

Uluslararası Konferans'ta ise İstanbul, İzmir, Adana, Mersin, Antalya, Denizli, Konya, Antep ve Ankara'dan katılan delegeler ve katılımcılar DİP'in enternasyonal mücadeledeki yeri ve DEYK'in izlemesi gereken politikalar üzerine tartışmalar yürüterek önemli kararlar aldı.

Ankara'da bir araya gelen DİP militanları bir kez daha dünya devrimi uğruna mücadele eden enternasyonal bir örgütün parçası olduklarını bilince çıkardılar. DİP'in üyesi ve militanları oldukları kadar 4. Enternasyonal kavgasının da örgütlü birer parçası olarak omuzlarına daha da fazla yükler alarak Ankara'dan ayrıldılar. Ancak gerek eğitim çalışmaları gerekse de konferans tartışmaları bu yükü kaldıracak bilincin yükseltilmesine ve enerjinin büyütülmesine katkı sağladı.

Kış kampımızın ismine adandığı Arjantinli yoldaşımız Mariano Ferreyra hakkında yapılan konuşmalar ve gösterilen film, kampta duygulu anlar yaşanmasına sebep olurken aynı zamanda sınıf kinimi-

zi bileyen ve tüm dünya işçilerinin ortak düşmanına karşı mücadelede özgüvenimizi artıran bir etki uyandırdı. O hem genç bir öğrenci hem de genç bir işçi olarak kavgada yer almış ve yaşamını bu uğurda yitirmişti. Kış kampı ve konferans bir kez daha gösterdi ki onun mücadelesi metal, inşaat, enerji, turizm sektörlerinden genç devrimci işçilerin, gıdada, limanda, deride, tekstilde direnen işçilerin üniversitelerden gelen devrimci Marksist öğrencilerin kavgasında yaşayacak.

Toplantıların yapıldığı salon da enternasyonalizmi yansıtabilecek şekilde düzenlenmişti. Toplantılar Mariano yoldaşın üyesi olduğu Partido Obrero'nun bayrağının yanında asılı İtalyan, Yunanistan ve Türkiye partilerinin bayraklarıyla beraber saflarında savaştığımız DEYK'in flaması

altında gerçekleştirildi. Mariano yoldaşın karşısında Arap devriminin kıvılcığını yakayan Muhammed Buazizi'nin resmi asılı dururken yine aynı duvarda Türkçe, Kürtçe, Arapça ve Farsça olarak "Yaşasın Dünya Devrimi" yazılıyordu.

Enternasyonalizmin ve komünizmin kıvılcığına boyanmış salonda söz alan her militanın ağzından da aynı kıvılcıktaki devrimci cümleler dökülüyor, müzik yapan yoldaşlarımızın ezgilerinde ezilenlerin haykırışı duyuluyor ve salon sık sık "Yaşasın Dünya Devrimi" ve "Yaşasın 4. Enternasyonalizm" sesleriyle yankılanıyordu.

İlk günün sonunda da kış kampının bitişinde de hep bir ağızdan söylenen Enternasyonalizm marşı bembeyaz bir kışın ortasında kıpkızıl bir bayrak dalgalandıyordu Ankara'da.

Enternasyonalizm eğitim programı tamamlandı

Devrimci İşçi Partisi militanları, sonbahardan başlayarak Şubat ayına kadar yoğun bir enternasyonalizm eğitiminden geçti. Bu eğitim, DİP'in saflarında mücadele edenlerin sadece Türkiye devriminin öncüsünü değil, sosyalist dünya devriminin öncüsünü de inşa etmeye aday olduklarının açık bir ifadesidir.

Eğitim; başta Ankara, İstanbul, İzmir, Antalya, Mersin ve Adana olmak üzere birçok ilde başarıyla yapıldı. Metal işçilerinden eğitim emekçilerine, belediye işçilerinden turizm işçilerine kadar farklı sektörlerden emekçiler, öğrenciler, kadınlar, işsizler ve aydınlar enternasyonalizm eğitimine katıldılar.

Tarih okuması değil bugünün görevlerini üstlenen bir eğitim

Devrimci İşçi Partisi, kurulduğu andan itibaren, ikili bir görevle kendini tanımlamıştı: Bir yanda Türkiye işçi sınıfının öncülerini

başında toplayarak devrimci bir parti inşa etmek, diğer yanda ise farklı ülkelerin devrimci partileriyle birlikte uluslararası sosyalist devrimi zafere taşıyacak olan Dördüncü Enternasyonal'i yeniden kurmak. Dünya partisini inşa etme görevini, belirsiz bir tarihin değil bugünün görevi olarak tanımlayan DİP, eğitim programını da bu düsturla hazırladı.

Enternasyonalizm eğitimin içeriği

Eğitim programı, sosyalizmin ilk bilimsel metni olan Komünist Manifesto ile başladı. Uzun bir okuma süresine dağıtılan eğitim; "Uluslararası komünist hareket ve işçi hareketi", "Birinci'den Dördüncü'ye Enternasyonalizm ve Enternasyonalizm", "Dördüncü Enternasyonal'in kuruluşu ve programı" ve "Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluşu" başlıklarından oluşan kitap ve makalelerle beslenmiş bir kılavuz şeklinde hazırlandı.

Bu eğitim faaliyeti, DİP'i oluşturan militanların sorumluluklarını ifade etmekten öte sosyalist dünya devrimine doğru atılmış nitelikli bir adım olarak anlaşılmalıdır. Bu, uluslararası bir parti inşa etme görevini, Marksist temellere oturtmak ve üyelerini bu şiarla donatmak anlamına gelir.

Şimdi daha ileri

Enternasyonalizm, Türkiye solunda, diğer ülkelerin işçileriyle dayanışma veya ezilen halkların yanında olmanın bir kanıtı olarak algılanır. Halbuki, işçi sınıfı için enternasyonalizm, bunu içerir ama çok daha ileri bir şeydir: Dünya devrimi ve onun için ulusla-

rarası parti inşa etmek anlamına gelir.

Devrimci İşçi Partisi, enternasyonalizmin tüm görevlerini üstleniyor, bu görevi en iyi şekilde yerine getirmek için militanlarını eğitiyor. Daha yolun başında ama her geçen gün donanımını artırarak daha emin adımlarla bu yolda ilerliyor.

r kışın ortasında

imp

arihlerinde
öz alan her
n ezgilerin-
ernasyonal”
nen Enter-

DİP Uluslararası Konferansı:

Proletaryanın önderlik krizini çözmek için safları sıklaştıralım!

Dünya çapında ekonomik depresyonun yarattığı koşullar ve emperyalizm ve Siyonizmin artan saldırganlığı karşısında dünyanın işçileri, emekçileri ve tüm ezilenleri mutlaka enternasyonal bir direniş hattı kurmak zorundadır. DEYK ve onun diğer seksiyonlarıyla birlikte DİP, bu direniş hattının en sağlam parçaları olarak kendilerini inşa edecek ve mücadeleler içinde sermayeye karşı tüm dünya işçilerinin başlatacağı sınıf taarruzuna önderlik etmek için hazırlık yapacaktır. DİP'in 2012 Uluslararası Konferansı bu büyük hazırlığın bir parçası olarak üzerine düşeni yapmış ve bu hazırlıkları devam ettirerek, enternasyonalist safları güçlendirmek üzere başarıyla tamamlanmıştır.

Devrimci İşçi Partisi'nin enternasyonal mücadele alanındaki politikalarının ve görevlerinin tartışıldığı Uluslararası Konferans'ta önemli kararlar alındı. DİP delegeleri, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK) programatik tezlerini “dünya solunun ve Trotskist kökenden gelen solun büyük bölümünün bütünüyle Marksizmin uzağına savrulduğu bir dünya konjonktüründe DEYK'e devrimci Marksist bir zemin sağlayan” önemli bir belge olarak değerlendirdi ve onayladı. Programatik tezler, özellikle dünya ekonomik krizinin tahlili ve buradan hareketle devrimci Marksistlere biçilen siyasi görevler bakımından DEYK'i işçi hareketi içindeki pasifist, reformist, milliyetçi ve liberal eğilimlerden kesin bir biçimde ayıran sağlam bir eylem kılavuzu olarak önümüzde duruyor.

DEYK'in bir dünya partisi inşa etme çabasını destekleyen DİP'in önünde duran en yakıcı görev proletaryanın önderlik krizinin üstesinden gelmesine yardımcı olmaktır. Bu doğrultuda, DİP'in uluslararası konferansı, IV. Enternasyonal'in yeniden kuruluşunu proletaryanın önderlik krizinin çözümünde vazgeçilmez bir aşama olarak tanımladı. Bu amaca ulaşmak için dünya ekonomik krizinin yarattığı koşullar altında yükselen sınıf mücadelelerine ve yer yer devrimci yükselişlere Marksist yöntemle güncel ve somut politik müdahaleler yapmayı ve IV.'ün yeniden kuruluşunu bu mücadeleler içerisinden geçerek gerçekleştirmeye önüne koydu.

Konferans, DEYK'in örgütsel inşasını politik bir atılımla beraber tarif ederek, ekonomik depresyonun en ağır etkilerini yarattığı kıtada (Avrupa), “ki-

rizin faturası patronlara” şiarı ve “Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri” siyasi hedefiyle bir “Avrupa Genel Grevi” çağrısı etrafında örgütlenmeyi ve Arap devriminin sardığı coğrafyada DEYK'in sürekli devrim perspektifine sahip yeni seksiyonlar kurmasını güncel ve somut hedefler olarak belirledi.

DİP Uluslararası Konferansı, tüm bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için DEYK'in örgütsel yapısı üzerinde durdu ve uluslararası alanda demokratik merkezietçi bir Dünya Partisi'nin gereksinimlerini tartışarak öneriler geliştirdi.

Dünya devrimini programatik bir hedef olarak benimsemenin ötesinde, kuruluşundan beri enternasyonalist mücadelesini DEYK'i destekleyerek ve DEYK'i de inşa çabasıyla birlikte sürdüren DİP'in bu mücadelede üstleneceği roller ve üzerine alması gereken görevler de tartışıldı. Arap devriminin hızla Akdeniz'i bir devrimci havzaya dönüştürmesi karşısında çoğunluğu Müslüman bir ülkede politik mücadele yürüten DİP'in, Arap dünyasında ve Ortadoğu'da DEYK'in örgütlenmesinde elinden geleni ardına koymayacağı açıktır. Konferans bu gerçeğin bir sonucu olarak DİP'in kendi içindeki işbölümünü, önceliklerini ve örgütsel yapısını enternasyonal mücadelelerin gereklerini karşılayacak biçimde düzenlemeyi önüne koyarak önemli bir karar daha

vermiş oldu.

Bu görevlerin ağır olduğu ortadadır. Ancak DİP, somut durumun somut tahlilini yaparak ulusal düzeyde süren parti inşasını enternasyonal alanda dünya partisinin inşasına bir kez daha kopmaz biçimde bağlamıştır. Dünya çapında ekonomik depresyonun yarattığı koşullar ve emperyalizm ve Siyonizmin artan saldırganlığı karşısında dünyanın işçileri, emekçileri ve tüm ezilenleri mutlaka enternasyonal bir direniş hattı kurmak zorundadır. DEYK ve onun diğer seksiyonlarıyla birlikte DİP, bu direniş hattının en sağlam parçaları olarak kendilerini inşa edecek ve mücadeleler içinde sermayeye karşı tüm dünya işçilerinin başlatacağı sınıf taarruzuna önderlik etmek için hazırlık yapacaktır.

DİP'in 2012 Uluslararası Konferansı bu büyük hazırlığın bir parçası olarak üzerine düşeni yapmış ve bu hazırlıkları devam ettirerek, enternasyonalist safları güçlendirmek üzere başarıyla tamamlanmıştır.

Şiar Rişvanoğlu

Beşikten mezara

*“(...) Onlar ki hiç anlamamışlardır,
Bizim hangi demir, hangi taş,
hangi kan ve hangi ateşle
yapılar ve düşler kurup
şarkılar söylediğimizi.”
-Odiseus Elitis- (Çev.: Herkül Milas)*

Bugün sallanan, ciddi ölçüde yıkılma tehdidi ile karşı karşıya gelen Avrupa Birliği'nin egemenlerinin kültürü Avrupa “Medeniyeti” ve Avrupa resmi tarihi; on yıllardır sadece Avrupa değil, dünya “uygarlığı”nın beşiği ve yegâne üstün, gelişmiş uygarlık olarak bütün dünyaya Yunan Uygarlığı'nı sunup duruyor. Oysa birazcık tarih okuyanlar, Avrupa merkezci düşüncenin etkisinden azıcık kurtulmuş olanlar bilir ki; tarihte Mısır Uygarlığı'ndan Çin Uygarlığı'na kadar bir dizi uygarlık insanlık tarihine en az Yunan Uygarlığı kadar katkıda bulunmuş, kendinden sonrakileri belki de ondan daha fazla etkilemiştir. Bundan da önemlisi biliyoruz ki; hiçbir uygarlık ya da kültür, bir diğerinden üstün ya da aşağı değildir. Onları birbirleri ile yarışa sokan, dünyayı “medeniler”-“medeni olmayanlar” olarak ayıran, sömürgecilikten bugünün emperyalist devletlerine dönüşen sınıflı toplumların devletlerinin egemen sınıflarıdır. Öyle ya, bugün yeryüzünde hâlâ tek tük de olsa bulunan mülkiyetin olmadığı bir komün hayatı yaşayan, paranın, cezaevinin bulunmadığı bir hayat süren “ilkel” toplumların, “medeni” Batı toplumlarından daha mutlu olduğu ortada değil mi? Ya da, 1492'de Amerika kıtasına ayak basan Kristof Kolomb ve sömürgeci askerlerini ellerinde sadece süs olarak değer verdikleri altınlarla, elmaslarla karşılayan Kızılderililerin (Yerlilerin), o altına ve paraya tapan, kendilerini daha ilk dakikadan itibaren öldürmeye başlayan zalimler sürüsünden daha mutlu ve “uygar” olduklarından kim şüphe edebilir?

Tarihin ironisi işte; Avrupa burjuvazisinin yüzyıllardır bu kültür dayatmasına konu olan Yunanistan toprakları şimdi bu kendini beğenmiş kültürün resmi topluluğu olan Avrupa Birliği başta olmak üzere bütün bir emperyalist sistemin mezar kazıcı adaylarından birisi, belki de en güçlüsü! **Yani başka bir deyişle -abartılı bir çarpıtmayla- medeniyetin yegâne beşiği olarak gösterilen topraklar; işçilerin, emekçilerin, yoksulların mücadelesi ile belki de bu aşağılık sömürü “medeniyetinin” mezara gömülmeye başlandığı topraklar olacak!** Çok eğlenceli değil mi? Üstelik bu sarsma, sarsılma sürecinin en yakınındaki diğer mezar kazıcı adayları da, yüzyıllardır “tembel”, “pis”, “geri” diyerek aşağıladıkları Arap uluslarının emekçileri, işçileri, yoksulları! Bu mezar kazıcıların hepsinin birlikte ve dayanışma içinde ayağa kalkacağı günler elbet çok uzaklarda değil.

Ücretlerin, emekli maaşlarının kesilmesine, işten çıkartmalara, büyük zamlara karşı ayaklanan Yunanistan işçi sınıfının, emekçilerin, gençlerin, göçmenlerin uluslararası kredi kurumlarına, İMF'ye, Avrupa Yatırım Bankası'na, uluslararası ve yerli büyük sermayeye açtığı savaş, bizim de çok iyi tanıdığımız polis şiddetine, gaz bombalarına, kimyasal silahlara, her türlü devlet terörüne rağmen sürüyor. Görünen o ki, daha da şiddetlenecek.

Ne mutlu biz devrimci Marksistlere ki o topraklarda da bayrağımız dalgalanıyor. Hem de her an teslimiyete hazır düzen komünistlerine (Yunanistan Komünist Partisi -KKE-), her an işbirliğine hazır popülist sosyalistlere (Syriza), her an mücadeleyi satmaya hazır sendika bürokrasisine rağmen “işçi denetimi”, “emperyalist AB'nin devrilmesi”, “Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri” şiarlarını yükselterek. Ne mutlu bana ve DİP'e ki; 10-11 Şubat genel grev günlerinde ben ve benim şahsımda DİP de, kardeş partimiz EEK'in bayrağının altında, Yunanlı yoldaşlarla Portekizli, İspanyol, İtalyan işçi sınıfını da göreve çağırın sloganları attım, attı, Yunan burjuvazisinin gaz bombalarının tadına(!) baktım, baktı ve onlarla birlikte Sindagma Meydanı'na parlamento binasını kuşatanların arasına aktım, aktı!

Sıra, o sarsıcı dalgayı doğuya doğru taşımak, bu topraklarda da yaratmak için bizde. Yunanlı sebatkâr yoldaşlarımıza vereceğimiz en büyük hediye, Türkiye işçi sınıfını Türkiye Devrimi için ayağa kaldırmak olacak. Bir de öbür komşumuz Kürt hevalerimiz yüzünü tekrar Kürt Devrimi'ne dönerse değmeyin keyfimize! Avrupa'nın ve Ortadoğu'nun burjuvaları o zaman anlayacak; “Bizim hangi demir, hangi taş, hangi kan ve hangi ateşle yapılar ve düşler kurup şarkılar söylediğimizi.”

Newroz ateşi daha da büyümeli!

Newroz ateşi her zaman sıcak olmuştur, göğe yükselmiştir alevler ve çağırıcı olmuştur Newroz ateşi. Kışın soğuktan buz kesen yürekleri, kursağından günlerce bir lokma geçmeyenleri, başını sokabilecek bir dam bulduysa oraya aylarca hapis olanları toplamıştır başına. Ateşin başına gelenler ısınmıştır, özgürleşmiştir yürekler, yeniden dolu dolu çarpmaya başlamıştır ve eskiden adet olduğu üzere kurulmuştur sofralar, bölüşülmüştür var yok ve özgürce dans etmiştir canlar.

Ezenler ezilenlerin her türlü buluşmasından, bayramından, coşkusundan her daim korkmuştur, ki korkmakta da haklı olmuşlardır. Çünkü Newroz ateşi çözünce buzları, donmuş kitleler canlanmıştır, ayağa kalkmıştır, tıpkı doğa gibi insan da uyanmıştır uykusundan ve yürümüştür üstüne zalimlerin, geçit vermemiştir hiçbir haksızlığa. Sömürücüler, ezenler, zulmedenler kaçacak delik aramışlardır, ama sonları hep zalim kral Dehak'ın sonu gibi olmuştur. İşte bu yüzden hep bir özgürlük çağrısı olmuştur Newroz ve Newrozla özdeşleşen Demirci Kawa, ki zalim Dehak'a isyanın öncüsü olmuştur, bizim için hep Devrimci Kawa olarak okunmuştur.

Ancak bu yıl farklı her zamankinden! Çünkü bu yıl karanlık daha koyu ve kış daha soğuk, bu yıl zulüm yağıyor başımıza kar misali... Öyle değil mi? Dönüp bakalım sağımıza solumuza, her yanımızda zulüm var! İnsanlar üşüyor, binlerce insanın başını sokabilecek bir evi dahi yok, soğuktan donanların haberlerini dinliyoruz, ya da so-badan zehirlenenlerin 2012 yılında, sadece

bu topraklarda da değil, dünyanın dört bir yanında ama ille de Van'da. Kış ortasında yazlık çadırlarda titreyenlerle yüreğimiz, bu zulme maruz kalan Kürt kardeşlerimizle. Newroz ateşi büyümeli bu yıl ısıtmak için Vanlı kardeşlerini.

İnsanlar aç, bir lokma ekmeğe muhtaç ve her gün biraz daha artıyor sokaklarda çöpleri karıştıranlar, üstelik sadece burada değil dört bir yanında dünyanın. Kriz haberlerini izliyoruz, işten çıkarılanları, yoksulluğa mahkûm edilme istenenleri ve tabii onların görkemli direnişlerini, misal Atina'da, ve yüreğimiz AB'nin, İMF'nin ve Yunanistan hükümetlerinin zulmüne direnen Yunan emekçileriyle birlikte atıyor. Yoksullar için bir kez daha kurulması gerekiyor bayram sofralarının bu Newroz'da!

Kültürüne, diline geçit yok ezilenlerin bu yıl yine. Anadilinizde eğitim yapamazsınız deniyor Kürtlere, kültürünüz geçmişte kalmış folklorik bir esinti ve dans etmek bile yasak kendi kültürünce Kürtlere, hatta puşi takmak bile! Öyleyse en büyük halay kurulmalı bu Newroz'da, giyimeli puşi-

ler, kofiler, taçiler ve rengârenk giysiler. Bu halaya Tarlabası'nda kültüründen koparılmaya çalışılan Romanlar da, Hrant'ın şahsında bir kez daha katledilen Ermeniler de, Kazım Koyuncu'nun şarkılarıyla dirilen Lazlar da katılmalı, sonra Filistinliler, İrlandalılar, Basklılar ve dünyanın herhangi bir noktasındaki herhangi bir boynu bükük halkın fertleri de tutmalı halayın ucundan ve tabii onların dostları da. Bu Newroz halayımız dünyanın etrafını dönmeli sadece Newroz alanını değil!

Belki soğuk, belki ekme, dil, dans bir anlığına bırakılabilir bir yana ama ya can, canlar? Oysa canlar düşüyor toprağa, üstelik sadece burada değil, tüm dünyada... Dağlarda vurulan Kürt gençlerini görüyoruz her gün, yanmış, parçalanmış bedenlerini, hem de onlarca. Bomba yağıyor her gün dağlara tonlarca ve baharı bekleyen dağlar bombalarla yarıyor, çiçek açmıyor artık o dağlarda. Ya da ne için gittiklerini bilmedikleri bir savaştan yoksul Türk emekçilerinin tabutları geliyor, anaların feryatları bu yıl göğü deliyor. Yakılan ağıtlar aynı, Mısır'da

da yakılıyor o ağıtlar vurulan devrimcilerin başında ve Suriye'de de... Öyleyse Newroz ateşi can vermeli bu yıl ölmüşlerimize, onları da yanımıza alarak yürümeliyiz zalimlerin üstüne.

Newroz'un özgürlük çağrısına kulak vermeliyiz bu yıl daha çok, çünkü sokaklar boş bu yıl, zindanlar dolu. Binlerce Kürt özgürlük istediği için zindanlara dolduruldu; gazetecisi, yazarı, öğrencisi, öğretmeni, doktoru, avukatı, belediye başkanı, milletvekili, işçisi, köylüsü... Adına KCK dediler, tutuklamalarla zulmü büyüttüler. Hopa'da da yaptılar bunu, Ahmet Şık'a, Nedim Şener'e de... Öyleyse Newroz ateşi bu yıl eritmeli zindanların demir kapılarını ve her dilden, halktan binlerce emekçi giymeli Kawa'nın demirci önlüğünü, yepyeni bir yaşam inşa etmeli; ezenin ezilenin, sömürünün sömürülenin olmadığı, sınıfsız, sınırsız, savaşırsız, eşit ve özgür bir dünya kurmalı!

Newroz piroz be!

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde mücadeleye!

Her yıl 8 Mart yaklaşırken, biz kadınlar için hayali bir dünya yaratılır. Bu dünyada kadınlara güller uzatılır. Bu dünyada kampanyalar, indirimler vardır. Bu dünyada kozmetik ürünlerinin, kuaför koltuklarının saltanatı yürür. Bu dünyada kadınlar el üstünde tutulur; ama en çok da

“başarılı” kadınlar... “Bu dünyada isterlerse bütün kadınlar; birazcık girişimci, azıcık da cesur olsalar kendi ayaklarının üzerinde durabilirler.” Egemenlerin, zenginlerin kurduğu bu hayal dünyasında 8 Mart; çiçek günüdür, güzellik günüdür, alışveriş günüdür, tüketim günüdür, girişimcilik günüdür. Bütün kadınların pür neşe olduğu, rengârenk bir 8 Mart!

Oysa yaşadığımız erkek egemen baskı ve şiddet yüzünden bizim günlerimiz hiç de renkli geçmiyor; tam tersine hayatlarımız kararmaya devam ediyor. Katlediliyor, şiddet görüyor, tacize, tecavüze uğruyoruz; aşağılanıyor, eziliyor, patron-

lar tarafından en çok biz sömürülüyoruz. Merdiven altlarında en güvencesiz ve rezil işlerde biz çalıştırılıyor, kamyon kasalarında tarlalara taşınıyor, en düşük ücreti biz alıyoruz. Her 8 Mart'a daha da büyümüş sorunlarla geliyoruz. Yaşadığımız ezilmeyi ve hor görülmeyle hepimiz biliyor, iliklerimize kadar hissediyoruz. Biliyoruz ama ne yapıyoruz, bu hep böyle mi gidecek?

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, onca derdimize ah vah etme, yakınma değil, sorunlarımızı ortadan kaldırmak için mücadele etme günüdür. Dört duvar arasından sokağa çıkma günüdür. 8 Mart, tıpkı Mısır'da Tahrir kadınlarının, tıpkı Kürt kadınlarının, tıpkı 2010'da Ankara sokaklarını bırakmayan Tekel işçisi kadınların

yaptıkları gibi artık mücadeleye atıldığımızı ve alanları terk etmeyeceğimizi haykırdığımız gün olmalıdır.

Tarih bize gösterdi; oturduğumuz yerde durduğumuz sürece kimse bize haklarımızı vermeyecek, kimse bizi namus cinayetlerinden kurtarmayacak, kimse yaşadığımız bu yoksulluğa son vermeyecek, kimse bedenimiz üzerindeki tahakküme ve emeğimizin sömürülmesine dur demeyecek. Bunu ancak biz kadınlar yapabiliriz. O halde 8 Mart'ta mücadele ateşini yakmak ve bu ateşle erkek egemen kapitalist sisteme isyan bayrağını açmak için haydi alanlara!

Devrimci İşçi Partili kadınlar

Bizim sözümüz yılın bir gününe sığmaz! Sadece 8 Mart'ta değil yılın her gününde, erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı, emekçi kadınlar en öne!

Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilişi 100 yılı aşkın bir tarihe dayanıyor. Bugün sermaye tarafından ne kadar içi boşaltılmaya, bir sevgililer gününe indirgenmeye çalışılsa da 8 Mart'ı tarihe kazıyan, emekçi kadınların mücadelesi olmuştur. Bu tarihi bilmek ve hatırlamak, geçmişte mücadelemizin yolunu kimlerin açtığını görmek ve bugün hangi yoldan yürümek gerektiğini anlamak açısından önemli.

8 Mart nasıl ortaya çıktı?

Önce, 1857 yılında mücadele sahnesine New York'ta günde 15-16 saat çalışmaya zorlanan dokuma işçisi kadınlar çıktı. 10 saatlik iş günü ve insanca çalışma koşulları talebiyle greve gittiler. Grev kanlı bir şekilde bastırıldı, çok sayıda kadın tutuklandı ya da öldürüldü.

1908 yılında ise yine New York'ta bu kez 15 bin tekstil işçi kadın, doğum izni, daha yüksek ücret, daha kısa çalışma saatleri ve oy hakkı talebiyle başlattıkları ve "Ekmek ve Gül" sloganı ile sembolleşen bir mücadele başlattılar. Tekstil işçisi kadınların diğer işçilerle ilişkilerini kesmek için kadınları fabrikaya kilitlediler ve fabrikada çıkan yangın sonucu 129 kadın işçi yaşamını yitirdi.

Bu "bilinmeyen nedenle" çıkan yangından iki yıl sonra, 1910 yılında, Danimarka'da toplanan Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda Clara Zetkin bir günün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasını önerdi. Konferans bu öneriyi II. Enternasyonal'e iletti ve öneri kabul edildi.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tüm dünyada ortak tek bir gün olarak belirlenmesi ise yine başka bir mücadeleye dayanıyor. Rumi takvime göre 23 Şubat, Miladi takvime göre ise 8 Mart 1917 tarihinde Rusya'da işçi kadınlar savaşa ve yoksulluğa karşı greve gittiler. Bu grevle birlikte patlak veren ve tarihe Şubat Devrimi adıyla geçen olaylar karşısında çaresiz kalan çar tahttan indi ve görevi ele alan geçici hükümet, kadın işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Bu mücadele sonucunda kadınlar oy hakkını elde ettiler. Bu büyük greve atıfla 1921 yılında toplanan II. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün her yıl 8 Mart'ta kutlanmasına karar verdi.

Bugün de yarın da mücadele emekçi kadınlara dayanmalı!

Tarih bize kadın kurtuluş mücadelesinin önünü, emekçi kadınların canları pahasına yürüttükleri mücadelelerin açtığını gösteriyor. Kapitalizm ile erkek egemenliğinin bu denli iç içe geçtiği koşullarda bu mücadeleyi bugün de sonuna kadar sürdüreceğiz ve nihayete erdirecek olan yine emekçi kadınların mücadelesidir.

Ama yalnızca yarının mücadelesi, nihai zafer için değil, günbegün devam eden mücadeleler de emekçi kadınların mücadelesine dayanmalı.

Çünkü emekçi kadınların sınıf mücadelesi alanında kazandığı mevziler, kadınların sadece kadın olmaktan kaynaklı sorunlara ilişkin taleplerini bile daha kararlı bir şekilde dile getirmelerine yardımcı olur, bu alandaki mücadeleyi besler. Mesela krizde en fazla belimizi bükten işten atılma tehdidi yerine iş güvencesi olsa her kadın için evde de, işyerinde de bir kadın olarak yaşadığı baskıya karşı durmak daha mümkün hale gelir. Ya da bir işyerinde sendikal hakların gelişmesi ile orantılı bir şekilde, kadınların kendi bedeni üzerinde söz söyleme, mesela ne zaman doğum yapacağına kendisi karar verme hakkı daha fazla vücut bulur.

Emekçi kadınların sınıf mücadelesine soyunmasının neredeyse sadece kendisi bile, erkek egemenliğine karşı keskin bir bilince kavuşmalarını ve pratikte bununla mücadeleye girişmelerini de beraberinde getirir. Çünkü çoğu zaman bir yandan bu mücadeleyi babalarına, kocalarına, hatta birlikte mücadele ettikleri diğer erkeklere rağmen yürütmeye

ye çalışırken diğer yandan da mücadele sırasında erkek yoldaşlarının maruz kalmadığı türde baskı ve şiddete maruz kalırlar. Kapitalizme karşı mücadelelerinde karşılarında engel olarak, erkek yoldaşlarından farklı biçimde onları çevreleyen erkek egemenliğinin mekanizmaları vardır. Dolayısıyla kapitalizme karşı mücadele ederken, erkek egemenliğini de karşılarına almak zorunda kalırlar. Tersinden, erkek egemenliğine karşı mücadelelerini nihayete erdirebilmek, bunun yolunu açacak toplumsal ilişkileri kurabilmek için de kapitalizmi ortadan kaldırmak gereği ile karşı karşıya kalırlar.

İşte bu nedenle mücadelenin tozunu bir kez yutan emekçi kadınlar, sadece sınıfsal sorunları için değil, kadın kurtuluş mücadelesinin başlıklarında da daha kolay seferber olurlar. Bu da kadın mücadelesini kat be kat güçlü kılar. Örneğin kadına yönelik şiddete karşı gerçekleştirilen kampanyalarda veya tacize, tecavüze karşı mücadelede, bunları en keskin şekilde yaşayan emekçi kadınların yer almaya başlaması, yer almakla da kalmayıp mücadeleyi sırtlaması, daha fazla kazanım elde etmek için son derece yakıcıdır. Kadın mücadelesi şu anda yankı bulduğu kesimleri aşsın, içindeki burjuva unsurların etkisinden sıyrılıp, emekçi kadınlara ulaştığında daha sağlam kazanımlar elde edebilir. Bunun için de İstanbul'da Taksim'in, İzmir'de Konak'ın, Ankara'da Çankaya'nın dışına çıkmak; Sultangazi'ye, Çiğli'ye, Tuzluca'yı'ra ulaşmak gerekir.

Dilek Pir

Barajları yıkmak için mücadeleye!

12 Eylül'ün sendikal örgütlenme ve mücadeleye vurduğu en büyük darbelerin arasında 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu geliyor. İşçi sınıfının karşısına grev yasaklarını ve barajları diken bu yasaların değiştirilmesi yönündeki çalışmalar bir süredir devam ediyordu. Bu doğrultuda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile işçi ve işveren sendikaları arasında Üçlü Danışma Kurulu toplantıları adında çeşitli toplantılar düzenlendi. DİSK, taslak üzerindeki çalışmaların patronları memnun edecek bir noktaya getirildiğini ileri sürerek Ekim ayında görüşmelerden çekildiğini açıkladı. Sonuçta Türk-İş ve Hak-İş'in de aralarında bulunduğu tarafların uzlaştığı ve barajların görünürde olmasa bile fiiliyatta olduğu gibi korunduğu, grev yasaklarına da dokunulmayan taslak, Ekim ayında Bakanlar Kurulu'na gönderildi. 2821 ve 2822 sayılı kanunlar birleştirilerek hazırlanan Toplu İş İlişkileri Kanunu (TİİK) Tasarısı, sonunda meclise sunuldu. Hem de bazı bakımlardan tarafların uzlaştığından da beter bir içerikle.

Önceki kanunlara kıyasla tasarıda, sendikaya üyelik ve üyelikten ayrılmada noter şartının kaldırılması, işkollarında yapılan değişiklikler, işkolu barajı gibi noktalarda yapılan değişiklikler öne çıkıyor.

Meclise sunulan tasarıda, tarafların uzlaştığı işkolu barajı, sendikaların aleyhine yükseltilmiş durumda. Bakanlar Kurulu'na giden taslakta işkolu barajı yüzde 10'dan binde 5'e düşürülmüştü. Oysa meclis gündemine sunulan tasarıda baraj yüzde 3. Görünürdeki bu sınırlı iyileşmeye rağmen kimi işkollarının bileştirilerek işkolu sayısının 28'den 18'e indirilmesi nedeniyle birleştirilen işkollarında çalışan toplam işçi sayısı arttığı için, şu an işkolu barajını sağlayan birçok sendika bile yeni düzenleme ile barajın altında kalıyor. Hem işkolu birleşmeleri hem de yetki tespitinin SGK verilerine dayandırılacak olması nedeniyle yasanın bu haliyle (yüzde 3 işkolu barajı ile) geçmesi durumunda şu an toplu sözleşme yetkisi olan 51 sendikadan sadece 20'si barajı aşabilecek. Baraj yüzde 3'e indirilmek yerine yüzde 10 olarak kalsaydı da bu barajı 12 sendika aşabilecekti. Sendikaların toplu bir mücadeleye girişmesini engellemek, tepkileri zamana yaymak amacıyla tasarıya hali hazırda toplu sözleşme yapma yetkisi olan sendikaların beş yıl süre ile bu düzenlemeden etkilenmeyeceği şeklinde geçici bir madde eklenmiş.

Bu değişikliklerin sendikal örgütlenmenin önünü açmak bir yana bazı bakımlardan geriletici bir etkisinin olacağı açık. Tasarının mücadele açısından daha can alıcı yanını görmek için ise mevcut yasalara göre neleri değiştirdiğine değil, neleri olduğu gibi bıraktığına bakmak lazım. Hızla sıralayalım. Sendikaların toplu iş sözleşmesi yetkisi kazanabilmesi için işyerinde çalışan işçilerin en az yarısından bir fazlasının (yüzde 50+1) sendikaya üye olma şartı korunuyor. Grev sadece toplu iş sözleşmesinde uzlaşmazlık olması durumunda gidilebiliyor. Genel grev, dayanışma grevi, siyasi grev, üretimi düşürme yasak. İşyeri ve çevresine grev gözcüleri için kulübe, baraka, çadır kurmak yasak. Elektrikten doğalgaza, petrokimyadan bankacılığa, itfaiyeden şehir içi toplu taşıma hizmetlerine ve hastanelere kadar birçok sektörde grev yasak. Hava işkolunda da, grev esnasında işverenin faaliyetinin yüzde kırkını sürdürübilmesi şartı kılığında kısmi grev yasağı getiriliyor. Mevcut yetki tespiti ve işverenin sendika yetkisine itiraz süreci büyük ölçüde korunuyor. İlk taslakta işyeri temsilcileri ve sendika yöneticilerine getirilen güvence, bakanlar kurulundan meclise gönderilen tasarıdan çıkarılmış, mevcut yasalarla aynı şekilde korunmuş durumda.

Sendikal hakları genişletmek için sınıfın kendi gücüne güvenmek yerine sermaye ve hükümetin temsilcileri ile görüşmeler yapmayı yeterli gören ve bugüne kadar harekete geçmeyen sendika yönetimleri için meclise sunulan tasarı bir ders niteliğinde. Ama tasarı aynı zamanda yetmez ama evet diyerek referandumda AKP'nin peşine takılan, referandumun sonucunun daha iyi bir sendika yasasını gündeme getireceğini öne sürerek evet diyenlere de bir cevap niteliğinde. Biz ise dün olduğu gibi bugün de işçi sınıfının haklarının burjuvaziden medet umarak değil burjuvaziye karşı savaşılarak genişletebileceğini söylüyoruz. Kanun tasarısını yırtıp atmak için, karşımıza dikilen barajları yıkmak için, grev hakkını grev meydanında kazanmak için mücadeleye!

Suriye'de devrim, karşı devrim ve savaş

Esad'ın etrafındaki çember giderek daralıyor. Suriye toplumu devrimin ateşi içinde ve emperyalizmin basıncı altında, geleneksel mezhep farklılıkları bir yana bırakılırsa, temelde dört kampa bölünmüş gibi duruyor.

Kamplardan biri kendi kaderini diktatör Beşar Esad'a kopmazca bağlamış Suriye burjuvazisinin hakim kanadıdır. Kitleleri demir bir mengene içine kıştırıp her türlü siyasal ve ekonomik hak arama girişimini bastıran kırk yıllık diktatörlüğün sefasını sürenler işte bunlar. İçlerinde bütün dinlerden ve mezheplerden insan var.

İkinci kampta ise, Esad'ı devirmek için her yolu meşru görüp kaderini emperyalistlerden geleceğe bağlamış işbirlikçiler mevcut. Müslüman Kardeşler ve sürgündeki Esad muhalifi burjuvalar bunların siyasi temsilcisi konumundalar.

Üçüncü kampta Kürtler var. Suriye nüfusunun yüzde onunu oluşturan Kürtler bu siyasi kargaşadan en fazla kazanımla çıkmanın hesabı içindeler. Kürtleri temsil eden siyasi güçler içinde PKK çizgisindeki PYD ve Barzanici gruplar en kuvvetli unsurlar olarak duruyor. Devrimin başladığı günlerde Kürtler de can kayıplarının yaşandığı eylemler düzenleyerek kimi kazanımlar elde etmişlerdi. Suriye vatandaşlığı bile olmayan on binlerce Kürt bu eylemlerin ardından vatandaşlığa alınmışlardı. Şimdi Kürtler hem Esad'a hem de karşıtlarına mesafeli duruyorlar.

Dördüncü kampta ise devrimi başlatan Suriyeli mülksüzler var. İsyanın ateşi içinde eylemleri koordine etmek ve siyasi taleplerini oluşturmak için kendi demokratik organları olan Yerel Koordinasyon Komiteleri'ni kuran devrimciler hâlâ emperyalizmin askeri müdahalesine karşı çıkıyorlar. Bu grup ne yazık ki Halep ve Şam gibi büyük kentlerdeki işçilerin ve emekçilerin desteğini tam olarak arkasına alabilmiş değil ve her gün daha fazla aşınıyor.

İslamcılığın emperyalizmle imtihanı

Esad'a emperyalizm tarafından devrimi durdurması için tanınan süre doldu. Esad'la devam etmenin mümkün olma-

dığını gören emperyalistler esasen; işbirlikçi Müslüman Kardeşler, Özgür Suriye Ordusu ve sürgündeki Esad muhaliflerinin birleşik örgütü Suriye Ulusal Konseyi ile ilişki içerisinde. Başka türlü söylenecek olursa Suriye'yi emperyalist müdahaleden koruyan devrimdir, devrimcilerin henüz emperyalizmle işbirliğine girerek yozlaşmamış olmasıdır.

Öte yandan Müslüman Kardeşler emperyalizm ve Siyonizm ile pazarlık alanını bir adım daha genişletmiş gibi duruyor. Hamas ve el Fetih yaklaşması Filistinlilerin durumdan yararlanmak için kendi aralarındaki ayrımları bir kenara bırakması olarak okunabilirdi. Ama Hamas adına yapılan son açıklamalar, bu örgütün Suriye'den koparak Müslüman Kardeşler ile birlikte karşı kampa doğru yol aldığını düşündürüyor.

Ortada böyle bir pazarlık varsa ve Suriye'de Müslüman Kardeşler iktidara gelirse bunun kaybedeni İran, kazananı ise İsrail olacaktır. Hizbullah'a destek veren Esad'ın sahneden çekilmesi Lübnan'da İsrail'in elini güçlendirmekle kalmayacak bunun ardından Irak'ta İran'a yakın duran Şii iktidarın zayıflatılması gelecektir. Bütün bunlar İran savaşının tarihini yakına çekecektir. Türkiye'nin alkışlar eşliğinde Suriye'ye, İsrail'in ise bir iki göstermelik protestonun ardından İran'a saldırması olasıdır. Bu, Müslüman Kardeşler'in şahsında İslamcılığın, görünürde ellerini kirletmeden iktidara uzanması, tabii bu sırada emperyalizmin işinin görülmesi anlamına gelir.

Ortadoğu'da emperyalizmle işbirliği içindeki diktatörlüklere karşı burjuva temelde bir muhalefet örgütleyen Sünni İslamcı hareketler büyük bir sınavla karşı karşıyadır ancak bu sınavdan pek de alınlarının akıyla çıkacakları söylenemez. Anti-kapitalist olunmadan anti-emperyalist duruş demek ki ancak bu kadar mümkün oluyormuş.

Suriye savaşında devrimci tutum

Emperyalizmin olası bir Suriye saldırısında bu saldırının püskürtülmesi için çabalamak gerekir. Çünkü dünya çapında var olan kapitalist düzenin devamlılığını ve olağan işleyişini emperyalizm denen uluslararası sistem sağlar. Savaş durumunda Suriyeli devrimciler emperyalistlerle işbirliği içerisindeki güçlerle tüm ilişkilerini koparmalıdır. Devrimciler, Kürtlere, Nusayrilere, Hıristiyanlara, Dürzilere her türlü siyasal haklarının tanınacağına dair güvence vermeli; ayrıca Esad'a kalkan yumruk, sömürgeci emperyalist güçlerden ya da onların taşeronlarından esirgenmemelidir. Attıkları her kurşun ve indirdikleri her düşman askeriyle verecekleri direniş, emekçi kitleleri yanlarına çekecektir.

Esad işgale karşı savaşırsa, işçi sınıfı ve devrimciler Esad'a politik destek vermeden birleşik cephe taktikleri gütmelidir. Yeni bir Suriye ancak işçi sınıfının emperyalizme karşı direnişi ve rejimin tepesine çöreklenmiş asalakların saltanatını yıkması ile kurulabilir.

Esad'a verilecek politik desteğin ne

uluslararası işçi sınıfına ne de Suriye emekçilerine bir faydası olacaktır. Halk Cephesi'nden ÖDP'ye ve TKP'ye çeşitli siyasi hareketlerin katıldığı Hatay'daki mitingde Beşar Esad'ın fotoğraflarının taşınması acıklı bir durumdur. Türkiye solu, karşı devrime destek vermeden anti-emperyalist olabilmeyi öğrenmelidir. Yapılması gereken, tam tersine, bu burjuva önderliklerin zaafı gözler önüne serilmek suretiyle işçi sınıfına kendi yolunda yürümesi, lazım gelirse bu önderliklerle birlikte ama bayrakları karıştırmadan emperyalizme karşı savaşması gerektiğinin anlatılmasıdır.

Hem Suriye'nin, hem İran'ın, hem de Arap Devrimi'nin devrimci politikaya bugün her şeyden çok ihtiyacı var. Sosyalistler altmış beş yıldır, zamanında Ortadoğu'da SSCB ile iyi geçinmiş, "ilerici" Arap diktatörlerinin payandası olmasaydı bu politikayı hayata geçirmek daha kolay olurdu. Ama bugün bu görev, hem de olanca ağırlığıyla, tarihin acı derslerini kavramış devrimci Marksistlerin omzundadır.

Suriye Kürtlerine tehlikeli çengel!

Şubat sonunda emperyalistler, Arap devletleri ve Türkiye'yi Tunus'ta bir araya getiren sözde "Suriye dostları" toplantısında Türkiye'nin kurdurup emperyalizmin hizmetine sunduğu Suriye Ulusal Konseyi'nin (SUK) sözcüsü Burhan Galyun "yeni Suriye"de Kürtlere özerklik vaadinde bulundu. Bunun Kürtleri emperyalizmin yanına çekmek için bir çengel olduğu açık. SUK'un bu taktik adımından daha da önemlisi, Suriye'nin en büyük Kürt partisi ve Türkiye Kürt hareketine yakın duran PYD'nin lideri Salih Müslim'in Tunus'a gitmesi. Oysa PYD'nin de mensubu olduğu Ulusal ve Demokratik Değişim

İçin Koordinasyon Komitesi, bugüne kadar SUK'tan uzak duruyordu. Tunus toplantısını da SUK'u tek muhatap olarak alması dolayısıyla protesto etmişti. PYD ve emperyalizme uzak duran öteki Kürt güçlerinin SUK'a yanaşması, emperyalizme çok önemli avantajlar sağlayacaktır. Mümkün tek olumlu yorum, PYD'nin Tunus ziyaretini Beşar Esad ile emperyalist kamp arasında bir manevra, yeni dönemde Kürtlerin haklı taleplerinin karşılanmasına herkesi ikna etme çabası olarak görmektir. Aksi takdirde, burada ciddi bir geri adımdan söz etmek gerekecektir.

Kıbrıs Kongresi

Kıbrıs'ın sömürgeleştirilmesi,
uluslararası durum ve
enternasyonalist perspektif

İbrahim Akyol
Demir Çelik
Nikos Çiris
Fikret Başkaya
İsmail Beşikçi
Sait Çetinoğlu
Temel Demirer
Levent Dölek
Ceren Göynüklü
Şaban İba
Giorgos Katsanos
Mahmut Konuk
Celal Özkazan
Sırrı Süreyya Önder
Şiar Rişvanoğlu
Serkan Seymen
Sungur Savran
Aziz Şah
Suphi Toprak

Enternasyonalist Dayanışma-Kıbrıs
Kıbrıs Gençlik Platformu
Aktivist Düşünce Topluluğu

4 Mart 2012

TARİH
SAAT 09.00
YER Çağdaş Sanatlar Merkezi
Kennedy Cad. No:4 Kavaklıdere Ankara

Ankara Düşüncüye Özgürlük Girişimi ve AKA-DER

Kıbrıs Kongresi hakikati söyledi!

4 Mart 2012 Pazar günü bir ilk yaşandı. Türkiye solunun genellikle kayıtsız kaldığı Kıbrıs konusunda bütün bir gün boyu süren bir kongre düzenlendi. Toplantıda Kıbrıs ile Kürt coğrafyasının Türkiye'nin çifte sömürge olduğu, Kıbrıs'ın Türkiye'nin işgali altında olduğu konusunda genel bir ortak kanı oluştu. Yer yer Kıbrıs'ın, yer yer Kürt sorununun, yer yer de ikisinin iç içe tartışıldığı toplantıda, aralarında İsmail Beşikçi, Fikret Başkaya, Temel Demirer, Sait Çetinoğlu, BDP milletvekilleri Sırrı Süreyya Önder ve Demir Çelik, Kıbrıs

Türk Öğretmen Sendikası (KTÖS) Genel Başkanı Güven Varoğlu da olan 20 konuşmacı sunuşlar yaptı.

Kongreye damgasını vuran ise uluslararası devrimci Marksist hareketti. Devrimci İşçi Partisi'nden Şiar Rişvanoğlu, Levent Dölek ve Sungur Savran'ın yanı sıra, toplantının ana örgütleyicisi olan Kıbrıs'ın Enternasyonalist Dayanışma çevresinden Aziz Şah, Yunanistan'dan kardeş partimiz EEK'ten Nikos Ciris ve Almanya'dan Devrimci Enternasyonalist Örgüt'ten (RIO) Suphi Toprak konuşmacı idiler. Ciris'in

yanı sıra, Yunanistan'dan bir de Atina Üniversitesi'nde çalışma yapmakta olan araştırmacı Giorgos Katsanos da bir sunuş yaptı.

Konferans düzenleyicileri benzeri toplantıları Amed (Diyarbakır), Lefkoşa ve Atina'da da düzenlemek istediklerini ifade ettiler. Toplantı bütünüyle enternasyonalist bir atmosfer çerçevesinde Kürtlerin özgürleşmelerinin ve Kıbrıs'ın kendi kendini yönetmesinin koşullarını ayrıntılarıyla tartıştı.

Devrimci Marksist

yayıncılıkta kesintisiz on yıl!

Gerçek gazetesi daha üç yaşını bile doldurmadı. Ama Gerçek'in ninesi Patronsuz Generalsiz Bürokratsiz Sosyalizm gazetesi ve Sınıf Bilinci dergisi göz önüne alınırsa 23, anası İşçi Mücadelesi gazetesi ve Devrimci Marksizm dergisi göz önüne alınırsa tam 10 yıllık bir tarihi var!

Devrimci İşçi Partisi (DİP) görece olarak yeni bir parti. Bir parti girişimi olarak ilanı 23 Haziran 2007'de yapıldı. Girişim olmaktan çıkıp tam anlamıyla bir parti haline gelişinden bu yana ise tam bir yıl geçti. Resmen ilk kongresini de geçtiğimiz 19 Şubat günü Ankara'da gerçekleştirdi. Yani tarihi en fazla beş yıllık.

Ama Devrimci İşçi Partisi'nin öncülleri var. 1989 yılında yayımlanmaya başlayan Patronsuz Generalsiz Bürokratsiz Sosyalizm gazetesi ve ona eşlik eden (ve onun yayını durduktan sonra da bütün 90'lı yıllar boyunca düzensiz biçimde de olsa yayımlanan) teorik-politik dergi Sınıf Bilinci bir bakıma tarihî kaynağı DİP'in. Ama Sınıf Bilinci'nin 1999 yılında yayımlanan 24. ve son sayısının ardından, devrimci Marksist yayıncılığımız bir süre duralamıştı. Bunun nedeni, bugün DİP'i kuran kadronun 1999 yılında örgütsel Menşevizmden koparak yeniden ve gerçekten Bolşevik temellerde bir başlangıç yapmaya karar vermesi idi.

İşçi Mücadelesi

İşte bu yeni başlangıç, yayıncılık alanında ilk ifadesini 2002 yılının Ocak-Şubat aylarında İşçi Mücadelesi dergisinde buldu. İşçi Mücadelesi, başlangıçta iki ayda bir, kapaklı bir dergi formatında yayımlandı. 2005 yazına kadar bu formatta 18 sayı yayımlandıktan sonra, bayrağı aylık bir gazete olarak yayımlanan yeni dizi İşçi Mücadelesi'ne devretti.

Aylık gazete olarak yeni İşçi Mücadelesi'nin ilk sayısı okuyucu ile Ekim 2005'te buluştu. Hiç aralıksız olarak Nisan 2009'a kadar her ay devrimci Marksizmin dünya ve Türkiye hakkındaki analizini ve politikalarını işçi, emekçi ve gençlere taşıdı.

Gerçek

Bu aşamada DİP'in yeni yayını, bayrağı İşçi Mücadelesi'nden devralacaktı. DİP Girişimi, 2009 Şubat ayında düzenlediği Ön Konferans'ta Gerçek adlı bir aylık gazete çıkarmayı karar altına almıştı. Gerçek, yani Pravda. Yani Bolşevik bir partiye Bolşevik bir gazete!

Gerçek, deneme sayısını Haziran 2009'da çıkardı. Bir süre boyunca deneme yayını yaptıktan sonra, aylık bir yayın haline geldi. Bugün elinizde tuttuğunuz nüsha, Gerçek'in 29. sayısı.

Yani, DİP ve öncülleri, tam 10 yıldır aralıksız olarak dünyayı ve Türkiye'yi devrimci Marksist açıdan yorumlayan ve proleter devrimin yolunda yürümek için bu ortama siyasi olarak nasıl müdahale edilmesi gerektiğini ortaya koyan bir yayıncılık yapıyor.

Okuyucularımızdan, dostlarımızdan, sempatizanlarımızdan, üyelerimizden ve militanlarımızdan aldığımız güçle nice on yıllara! Devrime kadar, sınıfsız topluma ulaşana kadar!

Gerçek

Ekim 2009 / Sayı 3

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

İMF'Yİ DEF ET!

DIŞ BORCU REDDET!

HOŞGELDİN İKİ DİLLİ YAŞAM!

KAVGA BİTMEDİ DAHA YENİ BAŞLIYOR! HER YERİ TEKEL, HER YERİ SAKARYA YAPALIM!

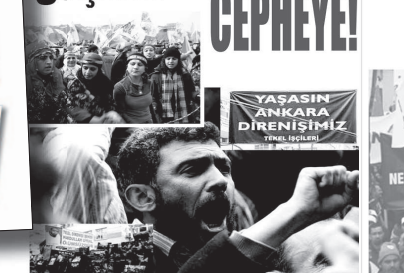
Firavunlar devriliyor!

Avrupa gençliği ayakta!

Gerçek

Emek ve Özgürlük güçleri ÜÇÜNCÜ CEPHEYE!

KIBRIS'A KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!

TÜRK-KÜRT EMEKÇİ KUCAKLAŞ KAPİTALİZMLE SAVAŞ!

İsrail'e ve emperyalizme kalkan olma! **Gerçek** *Zafere kadar udamız! Mariano volda!*

Barajları yıkalım, hepsini **Sendikal Örgütlenmenin, Seçimlerin, Derelerin BARAJLARI YIKALIM!**

İlk görev kadem tazminatını savunmak! **Sendikaları AKP'nin tasallutundan kurtaralım!** Okul yılı değil, mücadele yılı açıldı